

Himmelberggården

Fotoprojekt 2010

Indhold:

Forord	side	3
Alexander:	side	5
Kasper	side	17
Kristinna	side	22
Benjamin	side	26
Charlie	side	28
Abdimajid	side	30
Cecilie	side	38
Martin	side	44
Jacob	side	48
Kevin	side	53
Rene	side	60

Set med mine øjne – et udviklingsprojekt på Himmelbjerggården

Forord

Der er i dag et kæmpe fokus på, at vi på institutionerne inddrager de mennesker, som er brugere af vores tilbud. Det at høre og inddrage brugerne har fået stor betydning i forhold til omverdenens oplevelse og måling af, om vi gør vores arbejde ordentligt; hvilket et langt stykke hen ad vejen også er i orden. Jeg finder det dog væsentligt at påpege, at vi til stadighed må forholde os kritisk til, hvordan vi inddrager brugerne. Jeg har set mange forsøg på brugerinddragelse/undersøgelser, som efter min bedste overbevisning ikke inddrager, men blot samler informationer – ofte ud fra simple spørgeskemaer, som er udformet som en svarkupon, hvor man ved simpel afkrydsning afleverer sin tilbagemelding uden at blive involveret yderligere. Disse svar kan så sammenlignes på tværs af institutionerne og hermed give et billede af de samlede tilbud af f.eks. brugertilfredshed på institutionerne i Region Midtjylland.

Det kan indimellem opleves som om, at det er vigtigere, at undersøgelserne kan udformes, så de kan sammenlignes på regionalt- og landsdækkende plan, end det er, hvorledes undersøgelser rent faktisk inddrager dem, de henvender sig til, og herved giver mulighed for eventuelle ændringer på den enkelte institution.

Sagt på en anden måde så oplever jeg indimellem, at der bliver spurgt, men glemt at lytte, og ingen kan vel ikke påstå, at nogen er blevet hørt, hvis der ikke, når noget blev sagt, var nogen, som lyttede?

Vi har på de enkelte institutioner en stor opgave i at forsøge at forstå de børn og unge, som vi har ansvaret for, for her igennem at sikre den enkelte den rette udviklingsstøtte. Det gælder også, når vi igangsætter en undersøgelse af børnenes perspektiv på eget liv, i dette projekt, det børneliv, der leves på Himmelbjerggården.

På Himmelbjerggården har vi en ambition om at ville inddrage børnenes perspektiv ud fra den forståelse, at det unikke bidrag, som det enkelte barn kan give os i forhold til fortolkning og forståelse af deres verden, har afgørende betydning for, om vi opnår noget med vores arbejde.

Jeg mener, det er vigtigt at huske på, at det kun er et barn, der bor/har boet på Himmelbjerggården, som kan fortælle, hvordan det opleves og føles at bo her – det kan ingen andre.

Hver gang vi skal igangsætte en brugerundersøgelse, det være sig i forhold til børnene, forældrene eller personalet, så bruger jeg mange tanker på, hvordan vi kan gøre det på en måde, som involverer den, som bliver spurgt. Således at det både er spændende og lærerigt at deltage, og vi samtidig efterfølgende kan bruge undersøgelsen som en valid metode til at indhente informationer om bestemte områder. Informationer, som vi efterfølgende kan reflektere over i forudbestemte rammer, således at vi faktisk bruger vores ”nye” forståelse i arbejdet fremadrettet.

En af mine afdelingsledere præsenterede mig på et tidspunkt for et gammelt ordsprog der lyder:

Fortæl mig det – og jeg glemmer det.
Vis mig det – og jeg husker det.
Involver mig – og jeg forstår det.

Det var på baggrund af dette, at jeg søgte SL og BUPL's udviklings- og forskningsfond til udviklingsprojektet, som jo overordnet går ud på, at børnene fortæller om deres liv på institutionen via fotos og interviews. Jeg valgte at kalde projektet ”Set med mine øjne”, fordi det netop er børnene selv, som har været fotografer og beskrevet deres oplevelser af at bo på Himmelbjerggården.

Formålet med projektet var, at det enkelte barn i forbindelse med projektet udvikler sin forståelse af sig selv, og at vi voksne udvikler vores forståelse af barnet.

Mine tanker omkring opstart af projektet gik på, at jeg gerne ville vide, hvad f.eks. Majid fra Buen (afdeling på Himmelbjerggården) tænker om at bo her. Ved han overhovedet, hvorfor han bor her? Det kan være svært at svare på, særligt for den gruppe af børn og unge, vi arbejder med. Idéen var derfor at starte op med noget helt ufarligt; nemlig et kamera. Noget, man kan se sin verden igennem. Det kan være nemmere at tale om følelser, hvis man har et billede at tale ud fra. Det vanskelige bliver fjernet, når der ligger noget konkret – et billede – på bordet foran én, var min hypotese.

Det lykkedes at få fonden til at give et tilskud til idéen, og vi fik mulighed for at gennemføre projektet.

Alle de børn og unge, der boede på Himmelbjerggården ved projektstart, fik muligheden for at deltage, og deres forældre/pårørende skulle give tilladelse til deltagelse. Der var 26 børn, der sagde ja til at deltage ved starten af projektet og i fotoperioden, og 11 af børnene blev interviewet.

Barnet blev udstyret med et af de indkøbte kameraer og tog i løbet af en aftalt periode fotografier af deres hverdag på institutionen. Da barnet selv administrerede og bestemte hvilke motiver, det ville fotografere, var det med til at understøtte, at vi efterfølgende kunne se og tale om fotografierne ud fra barnets perspektiv. Denne metode kan betragtes som en ”deltagelsesorienteret forskningsmetode”. Barnet måtte også gerne få andre til at tage billeder af sig selv.

Netop i kraft af den aktive inddragelse af børn kan anvendelse af fotografering ses som et etisk alternativ til andre forskningsmetoder. ”Fotografierne fortæller indirekte om børns perspektiver og forståelser for, hvad der har betydning for dem, hvad der rører dem, hvad de ønsker at holde fast ved og kommunikere videre. Som kvalitativ

forskningsmetode kan den ses som et stykke praktisk videns politisk og en generel opgradering af anerkendelse af børns hverdags viden og erfaringer”. (Schjellerup, H.N., 2009).

I projektets interviewperiode var det vigtigt at have for øje, at det var barnets fortælling, der var central, og det betød, at barnet suverænt definerede, hvad det fortalte om hvilke billeder. Her var jeg meget optaget af, at vi under interviewene skulle forsøge at være så neutrale som overhovedet muligt, således at vi kunne bevare vores nysgerrighed i forhold til at spørge ind til, hvad barnet oplevede og tænkte, da han/hun tog lige netop det billede.

Vi har på Himmelbjerggården mange erfarne og dygtige medarbejdere, som vil gøre meget for de børn og unge, vi har med at gøre. Vores erfaring med arbejdet og vores forståelse af disse vores børn og deres opvækstvilkår gør dog også, at vi på grund af tidligere oplevelser med dem, ofte mener at vide, hvad og hvorfor et bestemt barn gør, som det gør. Derfor er det vigtigt, at vi holder os det for øje, at vi for alt i verden må forblive neutrale på det, barnet siger om sine oplevelser med billederne, således at vi forbliver nysgerrige på barnets perspektiv under hele interviewet.

”Hvis vi er nysgerrige, så reagerer vi på bestemte måder overfor det system, som vi undersøger. Det er denne måde at handle på, der er blevet defineret som neutral. Når vi er nysgerrige med hensyn til mønstrene eller relationerne mellem idéer, mennesker, begivenheder og adfærd, så forstyrrer vi det system, vi interagerer med på måder, der adskiller sig fra forstyrrelser baseret på vores forsøg på at finde en korrekt beskrivelse/ forklaring (dvs. kausale forbindelser)” (Cecchin, G., 1987).

I forhold til det jeg tidligere skrev med, at nogen skal lytte for, at nogen bliver hørt, så tænker jeg om det at lytte, at det kan man kun gøre, hvis man er nysgerrig på det, der bliver sagt.

Vi havde valgt at gribe interviewene an på den måde, at det var den samme person, som

gennemførte alle interviews. Intervieweren var en af vores egne lærere, som er uddannet med en 3-årig systemisk efteruddannelse bl.a. i forhold til at gennemføre samtaler som disse. I forhold til validitet kunne det muligvis have været mere relevant at vælge en person udenfor organisationen, hvilket vi på det tidspunkt valgte ikke at gøre. Interviewene blev gennemført ud fra en interviewguide, der sikrer, at der tales ud fra de billeder, som hvert barn har valgt ud, samt at alle interviews kom omkring de samme temaer.

Hvert barn/ung valgte 8-10 billeder af deres egne, som de synes var bedst. Ud fra disse billeder blev interviewet bygget op, og barnet blev interviewet omkring hvert enkelt billede: ”Hvad tænkte du, da du tog billedet?”, ”Hvad tænker du, når du ser det nu?”, ”Det at bo på Himmelbjerggården?”, ”Tiden inden?”, ”Drømme om fremtiden?”, ”Hvad er godt og mindre godt ved at bo på Himmelbjerggården?” osv.

Alle interviewene blev efterfølgende renskrevet, og hvert enkelt barn fik mulighed for at læse deres eget interview igennem for at se, om de kunne genkende det, de havde sagt og godkende det, der stod.

Alle de deltagne børn får deres eget album med billeder og tekst, og vi håber, at dette kan danne grundlag for, at det efterfølgende åbner op for yderligere samtaler mellem børnene og deres kontaktpædagoger på afdelingerne, så det herved understøtter barnets forståelse af sig selv.

Yderligere var det tanken, at den afdeling og det skoleteam, hvor barnet er tilknyttet, skal have fremlagt, hvad de enkelte børn tænker og siger om at bo på Himmelbjerggården. Dette forventer jeg vil danne grundlag for en større forståelse af det enkelte barns tanker og følelser om livet på Himmelbjerggården.

Jeg vil gerne takke følgende medarbejdere for deres deltagelse i projektet: Pædagogerne Jeanne H. Olsen, Nicki B. Christensen og Malene V. Jacobsen for at hjælpe børnene med fotos. Lærer Hanna Thomsen for at gennemføre interviewene og lærer Janne L. Nabe-Nielsen for gennemlæsning af interviewene, samt lærer Preben Frost for endelig sammensætning af rapport.

Derudover en stor tak til SL og BUPL's udviklingsfond for at støtte op om projektet økonomisk.

Og vigtigst af alt: En rigtig stor tak til jer børn og unge, som ville deltage og give os mulighed for at få et indblik i jeres liv på Himmelbjerggården og jeres tanker om dette.

Go' læselyst.

Med Venlig Hilsen

Henrik H. Bøtkjær
Forstander

Litteratur:

Schjellerup, Helle Nielsen – Tidsskrift for Socialpædagogik nr. 23. 2009.

Cecchin, Gianfranco – ”Gensyn med hypotesedannelse, cirkularitet og neutralitet: En invitation til nysgerrighed.” Family Process;26:405-413, 1987. Oversat af Ellen Blæhr og Per Kirk Jørgensen.

Alexander 15 år

Jeg står ovre i musiklokalet og spiller guitar.

Billedet er taget i forbindelse med juleafslutningen, hvor jeg spillede nogle Kim Larsen sange. Jeg spillede ikke guitar til selve juleafslutningen, der spillede jeg keyboard og var forsanger. Jeg kan faktisk ikke spille guitar, det er bare for at spille lidt smart, at dette billede skulle være der. Jeg kunne ikke tænke mig at lære at spille guitar, for sport er mere vigtig for mig – specielt gymnastik og måske ishockey.

Det er vigtigt for mig at have nogle fritidsinteresser – det giver mig frihed. Det åbner mig på en anden måde, end hvis jeg bare var her på Himmelbjerggården. Jeg kan være mere mig selv, når jeg går til fritidsaktiviteter. Jeg er mere afslappet og ikke så meget på vagt - man behøver ikke

kigge sig over skulderen hele tiden. Man kan sige noget, uden man kommer til at sige noget dumt. Hvis jeg kommer til at sige noget om mig selv her på Himmelbjerggården, kan det nemt komme til at gå ud over mig selv. Man skal passe på, hvad man siger her, for man kan nemt blive holdt udenfor, hvis man siger noget forkert. Man bliver nemt holdt udenfor fællesskabet.

Med de voksne skal man være meget mere snu her. Hvis man for eksempel laver noget dumt, skal man passe på, hvor meget man snakker om det, og hvem man fortæller det til. Man kan kort sige, at man ikke kan stole på nogen her på Himmelbjerggården, men det kan man ”derude” – det er dét, der giver mig friheden. Det giver mig venner, at jeg kan stole på folk. Jeg viser folk, at de kan stole på mig ved at holde min mund, hvis jeg får besked på det. Hvis nogen siger noget til mig, og jeg ikke må sige det videre, gør jeg det heller ikke.

Det er på en forældredag, hvor forældrene er her - vi er ude i "Labyrinthia".

For mig betyder forældredagene ikke så meget mere, efter de 10 år jeg har boet herude, men førhen var det årets store dag. Så kunne man vise forældrene, hvordan man havde det, og hvordan man boede. Det var stort, at ens forældre kom op og besøgte én. Men for mig nu er det større at komme hjem og komme til fester, og være lidt mere sammen med vennerne.

Når de kom førhen, glædede jeg mig til, at vi skulle hygge os sammen – det var jeg ikke så vant til. Jeg kan huske mange af forældredagene, men det jeg husker, er der, hvor vi har grinet meget. Jeg elskede at være sammen med min lillebror til forældredagene, det var det, der betød allermost for mig, at han kom med herop. Mine brødre er det vigtigste for mig. Vi har altid lavet fis og

ballade, når de har været heroppe, og det er næsten altid endt med, at mor er blevet sur, fordi vi ikke kan holde os i ro.

Jeg kan specielt huske en forældredag, da jeg boede på Buen, hvor vi skulle på Søgrunden. Der skulle jeg bage en kage sammen med Christoffer. Det blev ikke en kage alligevel, men et eller andet "andet". Der stod på opskriften, at man skulle blande det og det og det sammen, og så skulle man komme det i en skål. Vi kom det hele på en bradepande, og kom det i ovnen – det blev til sådan en "buddingcake", som smagte grimt!

Jeg kan huske mange forældredage fra Buen, hvor vi har leget rundt på Himmelbjerggården – det er det, som har betydet mest for mig at kunne lege på Himmelbjerggården sammen med mine brødre. De forældredage, hvor skolen har stået for aktiviteterne - kan jeg også huske. Jeg kan bedst lide de forældredage, hvor vi har kunnet slappe af og bare være sammen.

Her sidder jeg sammen med Benjamin, Kevin og Lasse.

Kammeraterne på Himmelbjerggården betyder ikke ret meget for mig mere. Jeg er vokset fra dem og fået større afstand til dem på grund af, at de er så anderledes i forhold til de børn, jeg møder inde på skolen. På min skole tænker børnene meget over, hvordan man opfører sig, det gør vi ikke her på Himmelbjerggården. Her er det en unormal kultur at tænke over, hvad andre vil synes – det er en syg kultur! Den kultur kan jeg slet ikke forholde mig til længere. For nogle år siden var jeg ligeglad med, hvad folk tænkte, men der havde jeg heller ikke prøvet andet. Nu da jeg har oplevet den anden kultur, har jeg fået et andet syn på, hvordan man er sammen.

Det kunne nemt lade sig gøre at indføre en anden kultur her på Himmelbjerggården, hvis børnene forstod ”social straf”. For eksempel, hvis et barn gør noget meget slemt, skal straffen være anderledes – end bare, at man ikke må sidde ved en computer en hel uge. Man skulle holdes ude af fællesskabet, men det er bare umuligt her. Man begynder altid at lege sammen igen efter en uge, da der sommetider ikke er andre at være sammen med. Man må bare ikke have det sjovt, når man har gjort noget slemt. Det er da værre at miste sine venner, end det er at få taget sin computer fra sig.

Jeg synes, vi har en kriminel kultur her - bare på et meget mildt plan. Det ser jeg ikke i skolen, og det er derfor, jeg med glæde står op kl. 5.30 hver morgen for at tage bussen kl. 7. Selvom det er hårdt gør jeg det meget meget gerne for at komme væk.

Mine nye venner på skolen betyder alt for mig – det er min nye verden! Det er stort for mig. Dem på Himmelbjerggården kalder jeg ikke for mine venner, dem kalder jeg for

kammerater/ bekendte. Det er ikke nogen man kan stole på, hvis man lige pludselig bliver uvenner. Du kan ikke fortælle hemmeligheder til nogen herude, uden at det kommer til at koste dig dyrt. Inde i skolen kan man stole på folk - og venner man kan blive ved med at holde af. Uanset hvor meget uvenner man bliver, kan man altid blive venner med dem igen. De børn, som lever i et normalt samfund, har nemmere ved at forstå og lære af konsekvenser, og dermed nemmere ved at leve op til de sociale normer og krav.

I forhold til da jeg gik i skolen her på Himmelbjerggården, har jeg helt sikkert forandret mig. Jeg tænker mere over, hvad jeg siger, og jeg tænker mig mere om, inden jeg siger noget. Jeg er blevet god til at tænke en hel sætning færdig, inden jeg fortæller den – skal jeg nu sige det her, eller skal jeg ikke. Er det dumt eller er det ikke. Det er en svær disciplin! Jeg har også forandret mig meget på mit faglige niveau – fra at jeg går i skole herude, til jeg går i skole derinde. Det har betydet ekstremitet meget for min viden.

Man skal være anderledes her, end man skal derinde. Så den ”gamle Alexander” tager man let på, når man er her på Himmelbjerggården. Eksempelvis hvis der er én her som siger ”Fede pikhoved” til én, og man bare svare ”ja, ja” – så er man tabt

herude. Inde i Silkeborg har man vundet, hvis man er ligeglad- det er det at ignorere. Man vinder over den anden ved at ignorere, men det gør man ikke på Himmelbjerggården. Men her er det sjovere, hvis den anden ignorerer, for så er der ingen modstand.

Det kan godt være svært at leve i de forskellige verdener. Der er faktisk 3 – der er også Randers, som er der hvor jeg er hjemme, når jeg er hjemme ved mine forældre og besøge dem. Det er et helt andet miljø. Der skal du være på en helt tredje måde. Der er

det en blanding mellem Silkeborg og Himmelbjerggården – Himmelbjerggårdens miljø og Silkeborgs kultur. Jeg kan bedst lide Silkeborg – det er mest hyggeligt. Men jeg føler mig mest hjemme i Randers, fordi det er der, jeg har nemmest ved at være. Det er der mit ”kriminelle jeg” er – ikke fordi jeg føler mig tiltrukket af det, men jeg har nemmere ved at leve der, fordi der ikke er så mange regler for én. Men jeg føler mig mest tilpas i Silkeborg, for der er det meget mere afslappet og rart.

Her kører jeg på cross.

Det gør jeg ikke ret meget længere, for det har jeg ikke tid til. Jeg vil hellere til gymnastik end køre cross, når cross ikke er mere seriøst end bare at hygge sig med det. Jeg synes, det er genialt, at vi har fået crossundervisning på Himmelbjerggården. Der var noget dans på et tidspunkt, men der var for få der gad – så det blev droppet. Man kan også gå til musik, der er lige blevet købt instrumenter og software, så man kan lave sin egen cd'er, musik og musikvideo. Det er genialt.

Vi har også gymnastiksal, træningsrum til styrketræning, en multibane, så vi kan spille forskellige ting. Jeg synes, det er nogle okay aktiviteter, man kan gå til, når man bor her, men jeg tror ikke, alle vil synes det. Uanset hvor mange aktiviteter der kommer, så er det kun sjovt i starten. Det er fordi, der ikke er nogen udvikling i aktiviteterne, det er altid det samme, der foregår på stedet. Det er jo ikke sjovt at blive ved med at spise den samme kage, den bliver jo ikke ved med at smage godt, man bliver jo træt af den på et tidspunkt.

”nå, okay!”. Så er det mere sådan, jeg siger fint, og så venter jeg en måned, og tager jeg den op igen. Sådan hænger mit hoved sammen, og det skal jeg til at lave om på.

Jeg tror, de voksne her på Himmelbjerggården synes, det er stort, jeg går på Sølystskolen, men jeg tager også en del af de voksnes opmærksomhed fra de andre børn ved, at jeg hele tiden skal hentes

Dengang jeg var lille på Himmelbjerggården, var det det bedste for mig, men nu har jeg svært ved at have empati med, hvad det vil sige at være lille, for Himmelbjerggården har udviklet sig helt vildt meget i forhold til, da jeg kom. Det var nogle helt andre regler, der var dengang, en helt anden kultur, helt andre pædagoger, helt anden struktur og nogle helt andre måder tingene blev gjort på og et helt andet ”behandlingsmiljø”. Hver gang man gjorde lidt forkert, var det et hårdt slag, nu skal man bare være lidt stædig, så vinder man over de voksne, og det er en kæmpe fejl, synes jeg. Nu skal man bare blive ved med at lave ballade, indtil man får lov, og det synes jeg ikke rigtigt hænger sammen.

Når jeg vil have lov til noget – giver jeg ikke op. Jeg er mere verbal end fysisk. Det er én af mine store fejl, som jeg mangler at rette op på, mens jeg stadig bor her. Jeg har svært ved at komme videre, hvis der er noget. Hvis jeg får et nej, har jeg svært ved at sige

og bringes. Jeg tror, de voksne tænker, at det er stort, at jeg kan gå fra at være 5 år gammel og have ekstremt dårligt overblik, og være ekstrem dårlig til at lytte og høre efter og gøre, hvad der bliver sagt, til lige pludselig at kunne gå ude i samfundet for mig selv. Det tror jeg, de synes, er meget meget flot, men jeg har stadigvæk lang vej endnu, og det ved jeg også godt selv. Én af mine store fejl er, at jeg ikke kan acceptere et nej. Om min fremtid tror jeg, at de tænker ”Det skal nok gå – jeg har en god chance”. For hvis jeg sætter mig for at tage en uddannelse, og jeg sætter mig for at klare det, så skal jeg nok klare det. Det tror jeg, de ved. Jeg kan, hvad jeg vil!

Jeg kom på Himmelbjerggården, fordi jeg har ADHD, OCD, og da jeg var mindre, var jeg jo total ustyrlig. Jeg hoppede op og ned – kravlede op og ned, og det er ikke engang løgn. Vi havde en radiator, hvor rørene gik op til loftet. Dem elskede jeg at kravle op i toppen af og sige: ”Se, hvor højt oppe jeg er!” Så hang jeg lige præcis oppe under loftet.

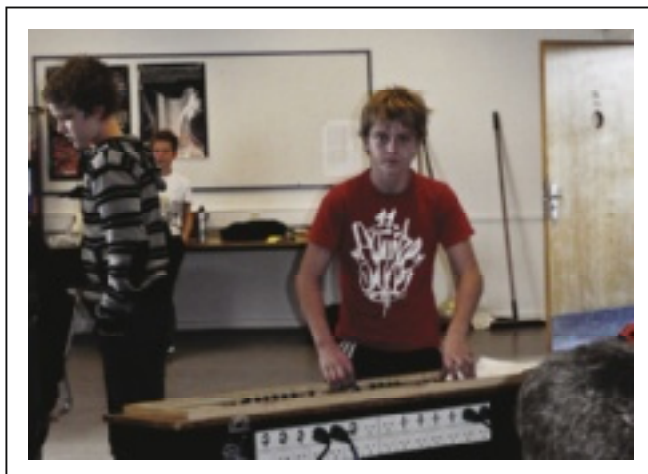
Jeg har altid været ustyrlig, smadret det hele og hoppet rundt. Jeg er rigtig, rigtig taknemmelig for at mine forældre har sendt mig her op på Himmelbjerggården for at bo. For hvis jeg ikke var blevet sendt her op, havde jeg ikke klaret samfundet på samme måde. Så havde jeg nok ikke fået mellem 4 og 7 i gennemsnit i mine halvårs karakterer.

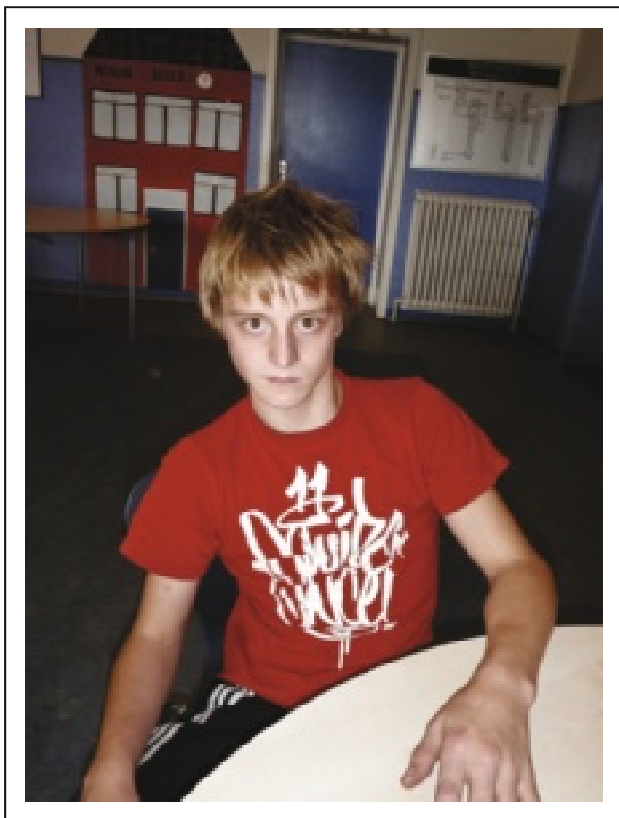
Det er ikke kun de voksne, der har hjulpet mig med mine problemer – det er også min medicin. De voksne har været strukturerede. Strukturen har været ekstrem hård førhen – det savner jeg lidt, at den ikke er mere. Ikke at jeg har brug for den længere, men for de andre børn. For mig udvikler det her sig som en krigszone om ikke særligt længe. Det bliver vildere og vildere, mere og mere ondskabsfuldt. Børnene er også mere voldelige, end da jeg kom her. Når det er sådan, synes jeg ikke, det er rart at være her mere. Det er også derfor, jeg hellere vil væk herfra end at være her, jeg synes ikke, det er behageligt mere, nu når jeg har lært den anden side at kende.

Der er nogle pædagoger, som har hjulpet mig bedre end andre. Der er dem, vi kalder de gode pædagoger, og dem vi kalder de dårlige. Jeg er ikke én af de bedste til at vurdere, hvem der er de gode og de dårlige. En god pædagog er én, man kan snakke med, som er hård - rigtig, rigtig hård. Han skal stille nogle krav, som han vil ha' der bliver opfyldt, men til gengæld skal han også være rimelig og retfærdig. De pædagoger, jeg godt kan lide, kan snakke med os som ingen andre, de kan sætte sig ned på vores niveau og sige: ”Åh, de der piger, var det ikke lige noget for jer...” – de kan være lidt mere med på vores

måde, men alligevel kan de stadigvæk være hårde som bare fanden. Eksempelvis har jeg oplevet med en pædagog, hvis jeg ikke lige kom hjem på det aftalte tid tidspunkt, så var det på værelset. Han satte i hvert fald én på plads, det lærte jeg meget af. Men til gengæld, hvis jeg så kom hjem til tiden, og hvis jeg over længere tid gjorde, som han sagde, og opfyldte hans krav, så måtte man rigtig meget for ham, man måtte meget mere, end man måtte for de andre pædagoger. Jeg tror, det handlede om retfærdighed. Han har måske tænkt, at nu har han opfyldt mine krav, så er min belønning også høj.

Jeg tror, at jeg max skal blive boende her to år endnu. De er allerede i gang med at finde et nyt sted til mig. Jeg har snart boet her i 10 år, så det kan snart ikke blive ret meget længere. Det nye sted skal være et sted, så jeg stadigvæk kan gå på den samme skole – tror jeg. Ellers skal jeg starte hele mit liv forfra i Randers – det vil jeg også gerne, men jeg tror, jeg har bedst af at tage min uddannelse her i Silkeborg, for her er der meget mere ro på og seriøsitet. Mit nye sted skal være lidt det samme som her, men bare med en anden kultur, jeg savner lidt en ny kultur.

Her er jeg på Sølystskolen.

Vi havde i denne uge et emne om en bog, der hed "Hvide mænd". Vi skulle lave et teaterstykke over bogen – og jeg skulle for guds skyld ikke spille teater. Jeg er god til det med ledninger, teknik og computer, og jeg elsker at bruge min krop. Så der var mulighed for at få et vicevært job i denne uge, så det meldte jeg mig på. Jeg hyggede mig helt vildt. Vi skulle sørge for, at alle grupper havde, hvad de manglede – pensler, blyanter og kæmpe lærreder til at male på, som vi skulle hente nede i gymnastiksalen. Vi skulle også sætte forskelligt lys op – og den klarede jeg. De andre i min gruppe, viste ikke helt, hvordan man skulle gøre. Det er jeg rigtig, rigtig dygtig til. Jeg ved, hvad der skal gøres, og hvordan det skal gøres. Der skulle også stilles borde og stole op over det hele – jeg knoklede og svedte over det hele, men jeg hyggede mig.

Det er et selvvalgt ønske, at jeg går på Sølystskolen. Jeg startede med at gå på Gl. Rye skole, hvor jeg startede med nogle få timer om ugen – bare lige for at prøve og for at se, hvor hårdt det var ved mig. På det tidspunkt gik jeg også til gymnastik mange gange om ugen.

Hvis vi tager de første 7 år på Himmelbjeggården, er det gået meget langsomt med min udvikling – to skridt frem, hvor jeg er flittig, og så et tilbage, hvor jeg har lavet noget dumt. Så lige pludselig fandt jeg noget brændstof, der virkede, og det var at lytte. Lytte og handle efter kommando. Det var at høre på, hvordan man kunne opføre sig for at få det bedre. Jeg opdagede, at det blev nemmere at være her, hvis man gjorde, som de voksne sagde. Det blev nemmere at blive populær hos børnene ved at være populær hos de voksne, for jo mere man måtte for de voksne, fordi man var populær – fordi man hørte efter, jo mere populær blev man hos børnene. Så den taktik kørte jeg meget i, og det har hjulpet mig. Så startede jeg med gymnastik i Gl. Rye og blev så dygtig på et tidspunkt, at jeg næsten blev smidt ud dernede – de turde ikke tage fat i mig, når jeg skulle rundt i salto. Så kom jeg ind til Silkeborg for at gå til gymnastik hos SPD.

På et tidspunkt skulle jeg ind og tale med skolelederen, fordi jeg havde lavet noget lort, og det gik fra at få skæld ud til en rigtig hyggelig snak – jeg har åbenbart altid været god til at vende den. Vi begyndte at snakke om, hvordan det gik med mig. Lige pludselig spørger jeg om, hvor lang tid der går, inden jeg får lov til at gå i "normal" skole. Så gik

der en uge, og så fik jeg lov til at gå nede i Gl. Rye skole få timer om ugen. Efter 6. skulle jeg i 7., og det kunne man ikke på Gl. Rye skolen. Jeg fik så det tilbud fra gymnastikken om at komme på en gymnastikskole. Så jeg kom på talentteamet på Sølystskolen, og det viste sig at være godt.

Fag, jeg har svært ved, er sprogfag. Fysik, geografi, historie og biologi er mine yndlings-fag. Jeg elsker historie – 2. verdenskrig, ”Slaget ved Dybbøl” og den slags ting går jeg meget op i. Jeg tror faktisk, at jeg var den, der fik højest karakter til

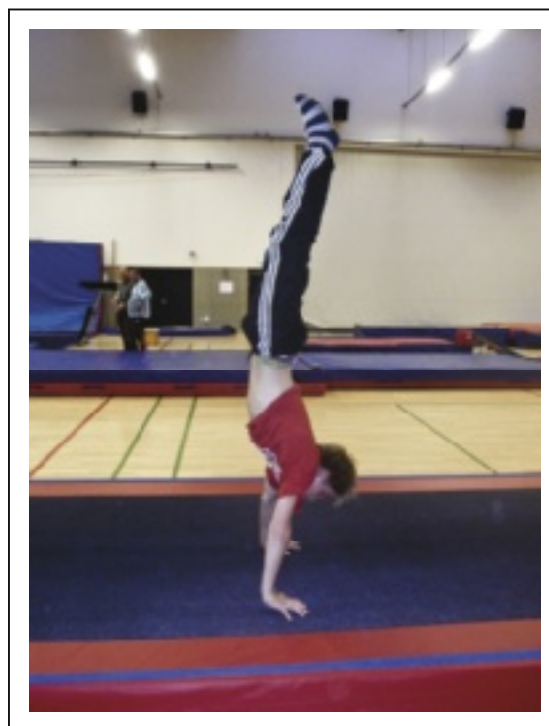

Jeg er meget glad for gymnastik, og jeg er også rigtig dygtig til det.

Jeg er Danmarks Mester i gymnastik for Teamgym i junior. Jeg har altid været god til gymnastik. Jeg har kunnet lave ”baglænder” som 5-årig. Jeg har altid elsket at hoppe i trampolin. Jeg har aldrig været bange for at

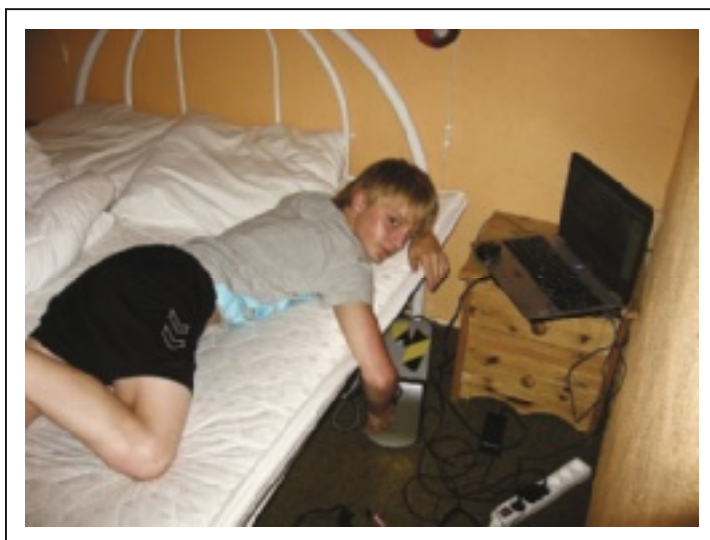
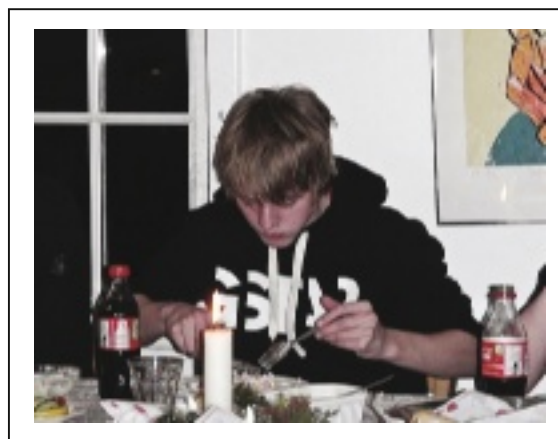
fremlægges. Jeg fik 10 – jeg stod bare og knevrede og knevrede – jeg er god til at snakke. Jeg elsker at snakke med folk – måske lidt for meget, siger de voksne!

Vores undervisning i skolen går rigtig meget ud på gruppearbejde. Det lærer den enkelte elev meget mere af end ved klasseundervisning. De enkelte elever får meget mere lov til at sige noget og er tvunget til at sige noget – det er jo ikke alle, der rækker hånden op i klassen. Jeg elsker gruppearbejde, der er ikke noget, der er bedre. Her kan man få lov til at snakke i stedet for bare at lytte – det er jeg nemlig ikke så god til.

komme til skade. Jeg har altid været god til at efterligne det, som jeg har set på tv og set andre gøre. Jeg har det sådan, at jeg kan blive god til hvilken som helst sport. Hvis der er noget, jeg vil, så er det også noget, jeg kommer til. Hvis jeg vil skyde langt i rundbold – fint, så bruger jeg gerne 8 timer på at blive god til det. Sætter jeg mig for at lære noget, skal jeg nok lære det.

Det her er fra den dag, hvor vi har været på julegaveindkøb med Bineshjem. Bagefter skal vi hjem og spise, og så leger vi pakkeleg bagefter. Det er en hyggelig tradition.

Her er jeg på sommerferie.

Der havde jeg et værelse for mig selv – med dobbeltseng og computer. Det var dejligt. Vores ture her på Himmelbjerggården, er det der gør, at jeg ikke helt vil herfra. Det er fordi, jeg er så smålig, som jeg er. Hvad jeg kan få, det tager jeg. Man skal ikke sige nej til det, man kan få gratis.

Fællesskabet og hyggen er det gode ved vores ture. Vi får også oplevelser. Det er hyggeligt, og vi får lov til meget mere, når vi er på tur. Det er mere løst. Eksempelvis hvis vi spørger, om vi må tage ned i byen og hoppe på trampolin, siger de bare ”ja, ja – bare I er hjemme til spisetid.” Ferie er meget mere afslappende. Forholdet mellem børnene,

når vi er på ferie, er den samme, som når vi er hjemme. Men de voksne er noget helt andet.

Sommerferierne på Tane Hedegård har altid været noget specielt. Man kender det, man ved, hvad det er man kan lave der, og der er ikke noget, man ikke gider lave. Der er bunkerne nede ved Vesterhavet, fyrtårnet, man kan finde rav, tage på fisketur midt om natten, der er mange muligheder. Det er fedt! Jeg er mindre og mindre på Tane Hedegård. Vi tager mere i sommerhus og til udlandet. Jeg kan bedre lide at være på Tane Hedegård, man slapper bare mere af, og der er ikke så mange ting man skal nå. Førhen var det fantastisk ikke at være på Tane Hedegård i ferierne. Det var sjovt at være ude og opleve noget men nu, hvor jeg er blevet ældre, er det sjovere bare at sove længe.

De voksne er anderledes, når vi er på Tane Hedegård. De er også meget mere sig selv, de er ikke nær så pædagogiske. Det er

meget mere normalt, meget mere naturligt. Jeg synes, det er fedt.

Det her er Blå Mandag

Vi er i Ålborg Tivoli. På den her Blå Mandag måtte vi ikke tage ind i byen, vi måtte ikke bruge mere end 500 kr. Vi måtte ikke købe, hvad vi ville, vi måtte næsten kun købe mad. Vi måtte ikke gøre, hvad vi ville, vi måtte kun prøve det, vi i fællesskab ville. Det var ikke så frit, som jeg havde håbet. Det var nok sådan, fordi det ikke er alle på Himmelbjerggården, der kan holde til, at det skal være så frit, når vi er ude blandt andre mennesker. Selv har jeg ikke godt af, at alt skal være så frit, og at jeg selv skal tage mange beslutninger, men jeg føler mig meget mere tilpas, når jeg selv kan tage mine beslutninger og bestemme over mig selv en lille smule.

Man skal tænke sig om ude i byen. Det

er også derfor, jeg er anderledes end de andre børn her på Himmelbjerggården. Når jeg er i skole, så er jeg ude i byen, og så er jeg mig selv. Når jeg er her, så er jeg egentlig lidt ligeglad med, hvad jeg siger, for det er ikke noget, som har en betydning, når jeg siger noget – kommer det ikke til at have nogle større konsekvenser. Det ville få meget større konsekvenser ude i byen, end det ville her. Det er lige præcist det, der gør, at jeg ikke bryder mig så meget om Himmelbjerggården mere. Det er, at du kan tillade dig mere her, end du kan derude. Hvis du siger idiot til én her – er det bare op på dit værelse. Hvis du siger idiot til én inde i byen, så bliver du slået ned eller et eller andet, hvis det er den forkerte, du siger det til. Hvis jeg siger idiot til én fra min klasse – så er det jo ikke sejt, så er man ikke så populær mere. Så får man nemlig den der ”sociale straf”, så bliver man nemlig holdt udenfor på grund af, at man ikke kan opføre sig ordentlig i fællesskabet.

På billeder af mig om tre år, tror jeg, jeg er ved at tage en uddannelse i Silkeborg. Jeg er så småt, ved at sige pænt farvel til gymnastikken – jeg er ved at trappe ned. Det gør jeg automatisk, når jeg går ud af 9. kl. Så har jeg heller ikke så meget gymnastik i skolen. Jeg tror, at pædagogerne her på Himmelbjerggården ser mig på et opholdssted – bestemt ikke i Randers. Det vil de fraråde rigtig voldsomt. Det er det miljø, hvor jeg slet ikke hører hjemme. Det er det miljø, hvor jeg har nemmest ved at ryge ind i den kriminelle løbebane. Det er selvfølgelig trælst, at de tænker sådan, da det er der, mine forældre bor. Jeg kan 100 % forstå deres tanker – jeg er enig med dem i, at jeg slet ikke skal tilbage til Randes. Det ødelægger mit liv. Jeg kan flytte dertil, når jeg bliver ældre og har lært at sige fra. Det kan jeg også nu, men jeg kan ikke sige fra overfor noget, jeg gerne vil, og jeg vil gerne lave lidt ballade, når jeg får mulighed for det.

Om 3 år vil min mor og far nok tænke, at jeg bor i nærheden af min skole. Jeg ved godt, at de ved, at det er svært at finde et sted her i nærheden, som passer helt til mig. Jeg tror, de stoler på, at jeg får en uddannelse, og det sætter jeg også næsen op efter. Jeg vil have en erhvervsuddannelse. Jeg tror, jeg tager mekanikeruddannelsen for at kunne få det nemmere hos militæret og hos Falck. At blive ambulancefører - det er bare mit drømmejob!

Hvis jeg fik taget nogle billeder af mig selv om 10 år, ville jeg stå i militærtøj eller Falckuniform. Jeg vil enten bo i Silkeborg, Randers eller i en lille provinsby ude på landet. Jeg tror ikke, jeg vil gå til gymnastik. Jeg tror, jeg nemt kommer til at droppe gymnastikken, når jeg skal til at tage en uddannelse.

Kasper 14 år

Det er første gang jeg kører på den blå tohjulede crosser.

Det er lidt svært, når man skal skifte gear, for der skal man holde koblingen inde og slippe den hurtigt. Hvis man ikke holder den inde, kører den bare. Det går fint - på den tohjulede er det især svært at holde balancen, men jeg er ikke væltet på den. Den vejer nok 80 kg. Jeg giver den gas og kører stærkt – den firhjulet kan køre 80, og den tohjulet kan komme op at køre 110. Jeg kører 50 – 60. Jeg går til cross hver mandag og onsdag. Det er sjovt, og så kommer man også væk fra de andre. Det er dejligt at være væk fra de andre, for så bliver man ikke træt af dem til sidst. Jeg har kørt næsten et år, jeg startede lige inden jeg fyldte 13. Man må starte lige før man bliver 13. Det, synes jeg, er en god regel, for så er der ikke så mange, som går til det. Jeg har valgt at gå til cross, fordi jeg kan

lide at køre, og så kan jeg lide motorer og sådan noget - men også for at komme lidt væk fra de andre og få fred. Nogle gange har jeg brug for at komme væk, for ellers bliver jeg træt af dem til sidst.

I min fritid arbejder jeg ogsåovre ved Søren. Her ordner jeg laden, hvor jeg rydder op og sådan noget forskelligt. Det er sjovt - Søren og jeg går og hygger os sammen. Jeg er der hver tirsdag 1½ time.

Jeg går også til svømning hver torsdag – det er bare helt vildt irriterende, at jeg skal svømme 13 baner, vi svømmer nemlig lige så mange baner som antal år, vi er. Jeg er ikke i form, det ville jeg kun være, hvis jeg gjorde det hver dag. Det var sjovere, hvis jeg bare måtte lege på puden i svømmehallen.

Jeg går også til fodbold om onsdagen – det er sjovt. Hver gang vi er udenfor at spille, går der lang tid før jeg får sidestik, det gør der bare aldrig, når vi spiller indenfor.

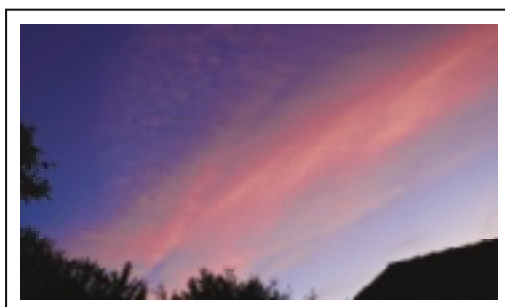

Den store legeplads er sjov at lege på

Man kan løbe rundt på den, og lege jorden er giftig. Jeg og Jonas har dækket den store firkant med sne. Jeg er meget på legepladsen, når det er sommer. Jeg leger mest på Buens legepladser. I børnerådet snakkede vi om, at der også skulle en legeplads op omme bag ved skolen, og nogle fliser, og det er der kommet nu. Den

legeplads er til os alle sammen. Den legeplads omme foran er nu pillet ned, og så kommer der måske en beachvolleybane.

Jeg sidder ikke i børnerådet længere, men jeg var med i 2½ år. I børnerådet snakker vi om, hvad der skal være af nye ting, og så er vi ude og spise. Det er vigtigt med et børneråd, det sørger for, at vi får nye ting – vi kommer med nogle forslag, og så bestemmer Henrik og Anne-Mette, om vi må få det. Det var sjovt at sidde i børnerådet.

Her har jeg taget en solnedgang

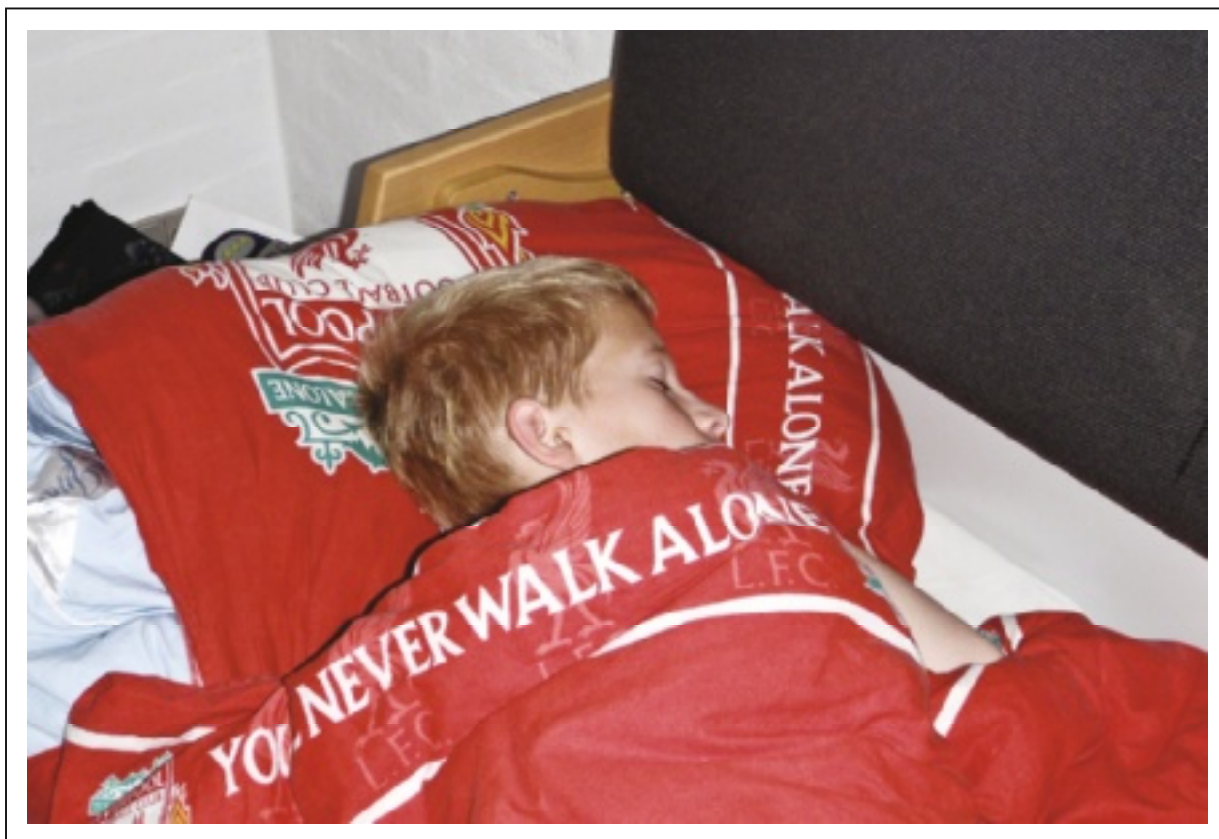
Jeg synes, den er så flot. Naturen betyder noget specielt for mig, man kan jo næste lave

alt i naturen - man kan lave bål. Jeg kunne godt tænke mig, vi fik lavet en bålhytte nede i skoven, så kunne vi alle sammen tage derned, hvis vi havde lyst til det.

Man ser ikke så meget vildt omkring Himmelbjerggården – åh jo, Charlie og jeg så et dådyr nede i skoven.

Man kan ikke kalde mig et rigtigt

naturmenneske, da jeg er ved at være lidt træt af det. Jeg synes, det er synd, når man fælder træer, så bliver de udryddet der nede i regnskoven, for så ødelægger man det sådan, at dyrene ikke har nogen steder at bo.

Jeg sover

Jeg sover især godt, de to sidste timer inden jeg skal stå op. Jeg drømmer mange forskellige ting. Jeg drømmer nogle gange noget uhyggeligt, men så vågner jeg, og så lægger jeg mig bare til at sove igen. Jeg kan godt lide at drømme, at jeg falder ned fra et højt tårn – det kildrer i maven.

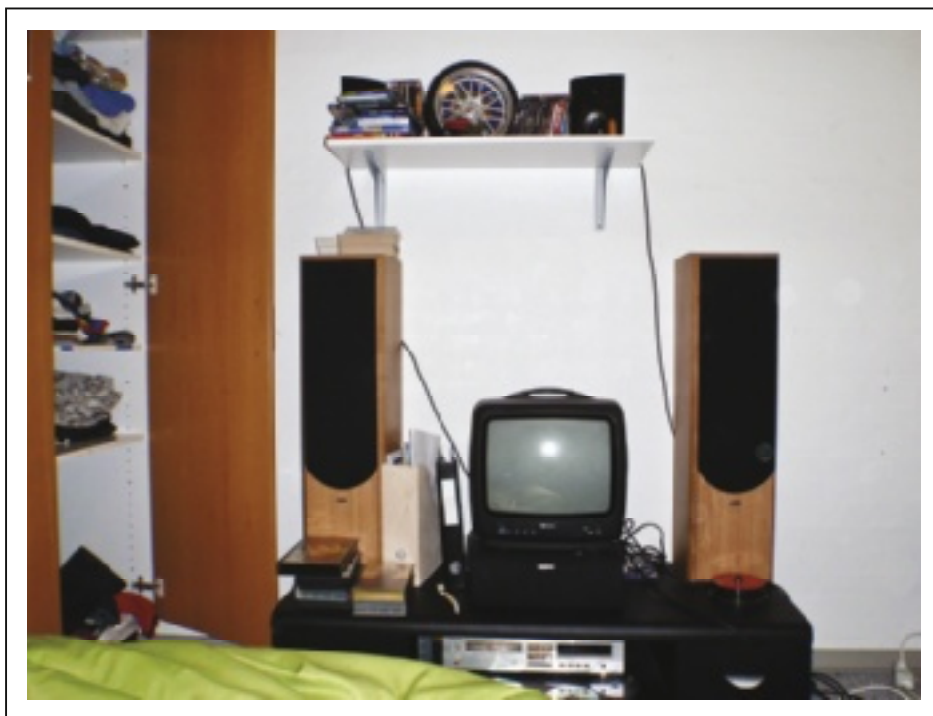
Jeg skal sove kl. 21.15, og kl. 20.45 skal vi være på værelset. Jeg kan ikke altid falde i søvn, så sidder jeg og laver Sudoku – i går lavede jeg det til kl. 23. Det kan godt være

svært at komme op om morgenen, det kommer an på, hvem der er på arbejde. Anders kan finde på at nive mig, når han vækker mig, eller også tager han dynen, og så kan han finde på at stå ude på terrassen med den, hvor det er koldt. Andre banker bare på døren, og så tænder de lys – det er bare irriterende! Jeg bliver vækket kl. 6.30, så får jeg min pille, og kl. 7 skal jeg stå op. Jeg skal så ud og vaske mig, og så skal jeg op og sidde i stuen. Jeg kan bedst lide selv at vågne, men det gør jeg næsten aldrig. Jeg kan nok godt sove til ved 10-tiden, eller sådan noget. Jeg er træt i hverdagen og frisk i weekenden, - nå nej, jeg er også lige begyndt at blive træt i weekenden!

Her er mit værelse.

Højttalerne og fjernsynet betyder rimelig meget for mig. Jeg hører meget musik, det har jeg altid gjort – det kan jeg

godt lide. Højttalerne har jeg byttet med min mor. Jeg er ikke meget på mit værelse – kun i siestaen, her hører jeg musik. Det bedste ved mit værelse er nok min seng.

Buen.

Nogle gange er det godt at bo her, og nogle gange er det dårligt, det kommer an på, om jeg har haft en god eller dårlig dag. En god dag er, hvis man ikke bliver irriteret for meget, eller ikke får for meget skæld ud, eller hvis jeg bare går og laver noget for mig selv. En dårlig dag er, hvis jeg bliver drillet, så er det svært at få den god igen. Om den kan blive god igen afhænger af de voksne, som er på arbejde. De voksne kan hjælpe mig ved at få mig til at lave noget, som jeg godt kan tænke mig – eksempelvis bål. Det er svært at drille mig, for jeg er ligeglad – nogen gange. Hvis jeg blive svinet til, driller de mig, så bliver jeg sur.

Jeg tænker ikke over, om det er godt eller dårligt at bo på Buen. Én af min venner kan godt blive ked af det, men det gør jeg ikke rigtig. Buen er et godt sted at bo for dem under 14 år. Hvis man nu kommer som 7-årig, så har man boet der i 7 år, så kan det jo blive træls at bo med de samme hele tiden. Jeg skal væk fra Buen, når jeg engang får lov – jeg er klar til at flytte, det er jeg hele tiden. Jeg vil gerne flytte hjem til min mor. Hvis jeg skal flytte til et andet sted på Himmelbjerggården, skal det være til Gammelgård, for der er nogle voksne, jeg godt kan lide.

Jeg bor på Himmelbjerggården, fordi jeg har det svært. Jeg har det svært med at få ro på, jeg skal lære at stoppe, når jeg driller nogen. Jeg bor her også, fordi min mor ikke kunne passe mig. Jeg var hele tiden oppe at slås med min lillebror.

Hvis der er et nyt barn som skal flytte ind på Himmelbjerggården, vil mit råd til

ham være, at han skal give det en chance, for hvis man ikke giver det en chance, ved man ikke, hvordan det er.

Himmelbjerggården har lært mig mange ting. Jeg har lært, at jeg ikke skal blande mig og kommentere, hvad de andre børn siger, og jeg er næsten ved at have lært, at jeg ikke skal fjolle.

Kristinna 15 år

Her er jeg, Benjamin, AT og Kjeld.

Vi er nede på Søgrunden, hvor vi skal ud og sejle – vi skal sejle til Ry. Jeg kan godt lide at sejle – det er hyggeligt. Vi får nogle gange lov til at styre båden - det er sjovt. Når vi er ude og sejle – snakker og hygger vi og soler os.

På Søgrunden ligger alle vores kajakker, der er et bålsted, og et hyggested med et reb ud til vandet. Vi er på Søgrunden, når vi vil bade. Vi kan også sove dernede, for vi har en shelter. Det har jeg godt nok ikke prøvet.

Vi laver også andre aktiviteter – sådan som i dag, hvor vi skal i Baboom City. Vi har også alle de der store skiture. Der er nok af aktiviteter på Himmelbjerggården. Min far siger, at jeg er rimelig snot forkælet.

Derhjemme laver de ikke alle de ting, som vi gør her. Børn, som er normale, får jo ikke alle de oplevelser som vi gør.

Jeg er også normal, men jeg har bare nogle problemer – som ADHD, og det er der jo ikke alle børn, som har. Det er ikke særlig sjovt at have ADHD, for jeg kan ikke styre det særlig godt. Nogle gange kan jeg ikke være stille, og nogle gange siger jeg lyde, og nogle gange siger jeg ting, jeg ikke tænker over, og så gør jeg nogle ting eksempelvis at stikke af. Og når jeg er sur, så kan jeg ikke helt styre mig. Jeg kan ikke kontrollere mig selv, når jeg er sur. De voksne hjælper mig med at sige, at jeg skal gå op på mit værelse, når jeg får det svært. Jeg får også medicin, som hjælper mig. Det bedste råd jeg kan få, når jeg har det svært er, at jeg skal gå op på mit værelse eller, gå mig en lang tur. Jeg taler ikke med nogen om mine problemer – heller ikke de voksne, for de ved, hvilke problemer jeg har.

Jeg er faktisk hele tiden inde på mit værelse. Der kan jeg bedst lide at være. Her hygger jeg, spiller på min computer eller hører musik. Jeg er der for det meste alene, men ellers har jeg besøg af Kevin eller Jannie, så sidder vi bare og snakker og hører musik. Vi siger sommetider til hinanden – ”Hold kæft, hvor er det svært at bo herude!” – for det er det jo.

Det er svært at bo herude, når alle andre børn som bor her, også har andre problemer. Når jeg så er sammen med dem, og jeg prøver at slappe af, så er der nogen andre, som har det lidt svært, og så kan jeg ikke lade være med at få det svært, selvom jeg prøver på at lade være. Hvis jeg skulle hjælpes allerbedst, så skal jeg ikke bo sammen med så mange børn, som jeg gør herude.

Her er vi på skiferie

Det er ”herre fedt”! Jeg kan godt lide det, man får rørt sig meget. Jeg elsker at stå på ski – det er dejligt. Jeg har været på ski 10 gange. Jeg er god til at stå på ski og også lidt god til at stå på snowboard.

Kammeratskabet er forskelligt, når vi er på Himmelbjerggården, og vi er på tur. Herude skal de spille seje. Når vi er på tur, så kan vi godt finde ud af det sammen. Når vi er ude og stå på ski, er det lidt noget andet end i hverdagen. Der er vi ikke hele tiden sammen, så kan vi bare gå over på en anden bakke, når det bliver træls. Vi står mere sammen, når vi er ude af huset. Det er mest, når vi er på ski og er i sommerhus, vi står sammen.

Her er jeg på crosseren

Jeg kalder den "Bumle", fordi når den går i stå, så er der noget med tændrørene, og så siger den brr-brr-brr. Jeg har gået til cross flere gange - jeg startede med det, så begyndte jeg i stedet til springgymnastik, og nu er jeg tilbage til cross. Jeg elsker at køre cross – jeg kører stærkt, men jeg styrter også sommetider. Jeg kan godt slå mig, når jeg

styrter, men vi har sådan et panser på, for at vi ikke skal komme til skade. Jeg kører også på den firhjulede. Om mandagen kører jeg samme med Kasper, og om onsdag plejer vi at tage til Grimhøj, der kører vi alle sammen.

Når jeg er ude i aktiviteter, kan jeg godt styre mig, det er bare, når jeg er her hjemme, jeg ikke kan styre det. Jeg kan bedre få ro på mig, når jeg sidder på crosseren.

Samarbejde mellem mig og Donnie.

Vi syntes, det var rigtigt godt, for vi samarbejdede, og det har vi ikke rigtigt gjort før. Vi lavede nogle ting sammen – boksning og dans - vi kunne træne, have det sjovt og grine og alt sådan noget. Vi hyggede os, og vi grinede alt for meget, og det har vi aldrig prøvet før på den måde, som vi gjorde den dag. Vi har aldrig kunnet lave noget tæt på

hinanden, uden at det er gået galt – vi fik det godt med hinanden den dag. Så nu har vi det godt sammen, og nogle gange har vi det ret godt. Vi kan bedre være sammen, når vi er på skiferie. Der hjælper vi hinanden med snowboard, og vi venter, hvis der er én, som falder.

Her på Himmelbjerggården bliver man hurtigt uvenner, og så bliver man venner igen.

Inden jeg kom på Himmelbjerggården, boede jeg også på institution. Det var rigtig godt – vi boede ikke særlig mange børn deroppe. Jeg har boet her på Himmelbjerggården i lidt over 4 år. Jeg flyttede hertil, fordi den anden institution lukkede. Jeg kom på institution, for da jeg var lille, der havde jeg nogle problemer med, at min far og min mor hele tiden ville skændes. Og så var min mor alkoholiker og var fuld. Det tog meget på mig, så begyndte jeg at blive et problembarn. Min mor og far blev skilt. Min far kunne ikke helt håndtere det. Derfor flyttede min lillebror og jeg på institution, for vi havde selvfølgelig problemer. Jeg havde det rigtig svært med at flytte, jeg følte jeg blevet taget fra min far, og jeg kunne ikke helt forstå, hvad der skete. Jeg var jo ikke særlig stor. Min bror er flyttet hjem for nogle år siden, da de ikke helt kunne passe på ham, det sted han boede. Jeg kunne godt tænke mig, at jeg boede hjemme.

Det bedste ved at bo på Himmelbjerggården er nogle af børnene – nogle er jeg bedste veninder med, nogle er kærester, andre er jeg bare venner med, og nogle føler jeg simpelthen er mine søskende. Nogle gange føler jeg næsten, det er et fængsel at bo her. Jeg skal gøre det og det og det. Og så må jeg ikke gå særlig langt.

Om 2 år tror jeg ikke, at jeg bor her. Her til sommerferien flytter jeg nok på en efterskole eller sådan noget. Jeg er her helt bestemt ikke om to år, så er jeg på efterskole. Det skal være en efterskole med springgymnastik.

Inden jeg kommer på efterskole, skal jeg have ændret mit sprog og min opførsel. Nogle gange har jeg en lidt aggressiv opførsel. I det hele taget skal bare jeg lære at få styr på mig selv og være sammen med folk uden at blive hysterisk. Jeg skal have lært det lidt mere, end jeg kan nu. Jeg tror, jeg får det lært – jeg har faktisk lært det, men jeg gider det ikke helt.

Når jeg er 25 år, vil jeg bo i mit eget hus. Jeg gider ikke lige tænke så meget på fremtiden, jeg vil helst tage et skridt af gangen. Jeg ved ikke helt, hvad mit næste skridt skal være.

Når jeg bliver voksen og skal tænke tilbage på min tid på Himmelbjerggården, vil jeg tænke på de børn, jeg har haft det godt med, og de voksne jeg har haft det godt med. Jeg vil tænke på det, som både en god tid og en dårlig tid.

Benjamin 11 år

Her spiller vi fodbold på skiferien.

Jeg spiller sammen med Kevin og Donni. Vi hygger os. Når vi hygger os spiller vi "Wii" eller et eller andet. Kevin og jeg leger tit sammen, og så laver vi ting og sager sammen.

Her er jeg i Østrig, hvor jeg står på ski.

Jeg har været på ski 10 gange, så jeg kan godt finde ud af det. Det er sjovt at stå på ski. Jeg kører stærkt, og jeg styrter for det meste ikke. Vi skal på ski igen i år til det samme sted. Det er godt, det er det samme sted, for så kender vi det.

Her spiller jeg basket.

Jeg er god til alt sport – især skateboard og snowboard. Jeg er også god til fodbold, stikbold, høvdingebold – alt!

Jeg ved faktisk ikke, hvorfor jeg bor her på Himmelbjerggården. Inden jeg kom her, var jeg nede på en anden skole, hvor jeg også boede. Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke kunne bo der længere, lige pludselige sagde de, at jeg skulle herop. Der er heldigvis ingenting, jeg skal lære, mens jeg bor her, for jeg gider ikke lære noget af de ”pik- pædagokker”. De kan heller ikke lære mig noget.

Jeg ved ikke, hvor jeg bor om 2 år – jeg kan jo ikke se ud i fremtiden! Jeg kunne tænke mig at bo nede på Rønshoved, der hvor jeg boede, før jeg kom her. Der kunne jeg godt li’ at bo – alting var godt dernede. Vi kom nemlig ikke så meget i svømmehallen, for det bryder jeg mig ikke så meget om, kun nogle gange. Jeg gik heller ikke så meget i skole dernede. Jeg hader at gå i skole. Det eneste, jeg elsker i skolen, er frikvartererne – jeg hader lektier. Jeg hader alle voksne i skolen. Jørn er der for at hjælpe mig med alle lektierne.

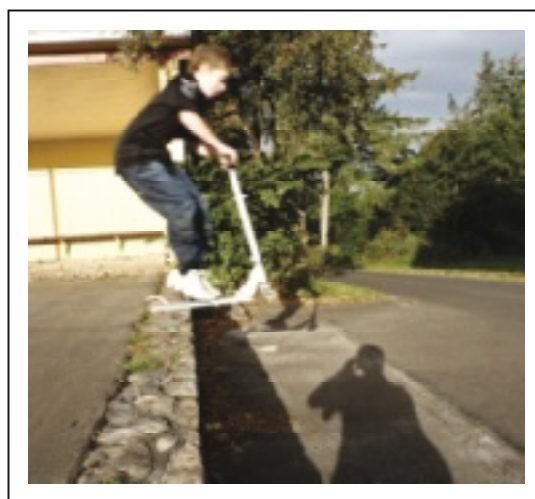
Charlie 13 år

Her er jeg.

Jeg er en glad dreng, der godt kan lide sport, og det har jeg altid godt kunnet lide. Jeg lærte også at gå inden jeg var 8 måneder, og jeg lærte at cykle inden jeg var 2 år. Jeg

elsker sport, jeg kan mange "akrobatikker" – gymnastik er det, jeg er allerbedst til. Sport er jo bare sjovt, hvis man kan finde ud af det. Jonas vil sige, at jeg er en rigtig dårlig taber i sport, fordi han ikke selv kan finde ud af det. De voksne vil sige, at jeg er dygtig til sport.

Kevin og jeg står på løbehjul.

Vi leger rigtig meget sammen, og det er vi glade for begge to. Det er hyggeligt at

være sammen med xx, for han laver mange sjove ting og laver gas med andre – han er bare en god ven! Han er en god ven, fordi vi tit leger sammen, spiller fodbold – når vi har lyst, er vi sammen. Han kan også være irriterende nogle gange.

Jeg kan godt lide cross.

En crosser har 450 heste, og den har gode affjedringer. Kevin og jeg kan godt lide cross, vi laver mange sjove ting. Jeg kører sammen med Henrik, Kevin og nogle gange Kemal. Cross er ligesom alt anden sport. Jeg ved ikke lige, hvad det er, der gør, at jeg kan lide det. Jeg har kørt i snart 2 år. Jeg kører nede i skoven og ved Bineshjem.

med mig at gøre, men ikke så meget som mine venner. De voksne hjælper mig sommetider ved at holde mig fast, det gør de, for at jeg skal passe på mig selv. Det er ikke sjovt, men det sker, når jeg laver nogle dumme ting.

Om 5 år tror jeg, at hvis jeg skal tage billeder igen, vil jeg bo på Slottet i Hadsten, der hvor xx bor. Jeg tror, at min mor tror, at jeg bor hjemme ved

hende om 5 år, men det tror jeg ikke.

Mit liv på Himmelbjerggården er nogle gange træls og nogle gange sjovt. Det bedste er, at jeg ikke skal flyttes hele tiden. Jeg kan godt lide at lege og have det sjovt med andre. Jeg kom på Himmelbjerggården, fordi jeg ikke havde en skole at gå på, og fordi det sted, jeg boede, lukkede ned. Jeg bor her også, fordi min mor ikke kan have mig.

Jeg har også svært ved at koncentrere mig, men jeg tror sådan set ikke, det er derfor jeg bor her. Mens jeg bor her, kunne jeg godt tænke mig at lære at skrive bedre og læse, fordi folk kan snyde mig, hvis jeg ikke kan læse. Ellers synes jeg ikke, der er noget, som jeg skal lære. De voksne her på Himmelbjerggården kan ikke rigtig lære mig noget, jeg har ikke så meget med dem at gøre. Enten er jeg til gymnastik, eller også leger jeg med Kevin eller Benjamin, eller så er jeg i bad eller sover. De voksne har måske lidt

Man skal ikke sætte næsen op efter, at man kommer væk herfra, fordi det er ikke sikkert, at det lykkes at lære de manérer, der skal til. Man skal lære at færdes i verden, man skal lære ikke at slå, for det kan være, at man selv bliver slået engang. Det kan jo godt være, at man kommer ud for ting som gør, at man bliver nødt til at slå. Jeg lærer ikke at slå ved at høre efter, hvad de voksne siger.

Hvis jeg tog billederne igen om 10 år, vil jeg være 23 år. Jeg bor så på Sjælland, er pædagog eller gymnastiklærer. Jeg vil gerne være pædagog, for så skal de børn prøve, hvordan det var, da jeg var lille.

Abdimajid 8 år

Dette er vejen hjem fra skole.

Den er meget pæn, og der er en god udsigt til naturen. Træerne giver en god skygge til solen. Himmelbjerggården ligger et meget, meget flot sted om sommeren og om vinteren. Der er så mange pæne træer, og når sneen falder, ligger den så pænt.

Vejen fører ned til Buen, her går jeg, når jeg skal hjem fra skole. Når jeg går hjem fra skole, går jeg stille og roligt og tænker på, hvordan min dag skal være og tænker ”endelig er skolen ovre”, og så er jeg klar til den dag. Det er ikke altid, der er fred og ro, nogle gange er der uro på de andre, og så skal man jo bare ignorere. Nogle gange er der nogen, som er sure, og så begynder vi bare at drille igen og blive mere sure.

Dette billede er i skolen.

Vi sidder samlet ved vores bord og spiser madpakker, og får læst en god bog op. Vi sidder alle og spiser og hygger os med at lytte. Bogen, vi læser nu, er god. Den hedder ”Store Svend”. Den handler om nogle rumvæsner, som falder ned, og som taler et andet sprog.

Nogle gange er det lidt svært at være i skole, og nogle gange er det også meget sjovt - frikvartererne er bedst. Timerne er det sværeste, fordi læreren hele tiden skal være ”ræven i huset” – ham der den store ulv i ”De tre små grise”. Han siger, nu skal du gøre det og så det, ellers kommer du ud i sofaen. Han er nogle gange bestemt led, og det kan jeg ikke lide. Jeg ved ikke, hvorfor han er det, det er han bare. Selvom man ikke gør noget, så siger han noget. Han giver ikke én en chance, bare man siger noget, skal man ud i sofaen. Han gør det måske, fordi han bliver vred, når vi driller.

Her er jeg i skole.

V erdens kedeligste sted. Det er sjovt, når der ikke er time. Her sidder jeg og skriver i min bog – jeg er god til det. Jeg er bedst til frikvartererne. De fag jeg er bedst til, er p-fag og madlavning. Og så er jeg også god til natur og teknik, når vi er ude og fange frøer og sådan noget, men jeg fanger næsten aldrig noget. I dansk er jeg blevet god til at læse. Jeg har i hvert fald læst langt forbi ”Siv-bøgerne”. Dem har jeg læst for et år siden. For at man skal blive god til at læse, skal man huske at sige bogstaverne hurtigt efter hinanden, og så bliver det pludseligt til et ord. Og så skal man huske at koncentrere sig, for det er ikke helt nemt, men det bliver lidt nemmere, når man først er kommet i gang. Så skal man heller ikke føle sig for selvsikker,

og så skal man huske at koncentrere sig om bogstaverne og ikke om alt andet rundt omkring. Jeg gør det ved at lade som om, at alt andet er væk, og at der er helt stille, så får jeg følelsen af, at det kun er mig og en bog, og det hjælper mig.

J eg sidder her ved min egen fladskærm. Vi bruger den ikke til at spille på som en almindelig computer. Vi bruger den til at spille ”Pengeby” eller tegne eller til gratis matematikspil. Jeg går også ind på Google Earth, så kan jeg se hele jordkloden, den Mexicanske Golf og alt muligt. Jeg kan også se Buen og Storskolen. Det er godt at have sådan en computer, for der er mange ting, man kan spille.

Jeg er meget god til at få katte hen til mig.

Jeg har øvet mig i mange år. Jeg kan berolige dem, så de kan komme hen til én – jeg ved lige, hvordan man skal gøre. Man skal være rolig, sætte sig på hug og tage hånden frem. Så kommer den hen til dig, og så kan man æ den. Selv de vildeste katte, kan jeg bare tæmme.

Her er så et billede af Buen.

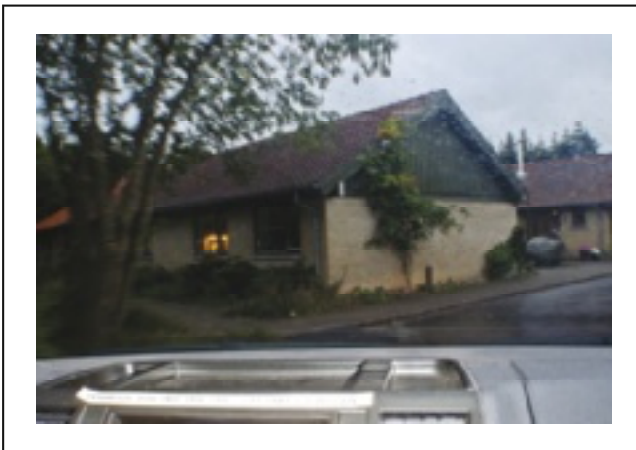
Her bor jeg. Sådan ser Buen ud, når den er pæn på en sommerdag. Buen er et fint sted at bo, nogle gange er det ikke et fint sted. Det er fint, når folk er søde, og de vil gerne lege med mig, og når man får slik. Det er ikke sjovt, når alle er sure, og børnene driller eller er uretfærdige. Bare man siger et grimt ord, skal man på værelset.

Jeg har boet på Buen i ca. 3 år. Det har været nogle gode år. Jeg har lært mange ting. Jeg har lært at være sød og ikke hidse mig op, og så er jeg kommet et trin længere op i skolen.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg flyttede ind på Buen.

Min bror bor på Trinbrættet. Min mor bor i Grenaa. Jeg bor ikke sammen med min mor, fordi hun er for ung til at passe mig. Hun fik mig, da hun var 16. Jeg tænker tit på min mor. Jeg tænker, at hun savner min far. Jeg tænker, at min far er over alle bjerge – ikke på den måde, at han er fløjet, men at han stadigvæk er på jorden og er levende. Jeg ved ikke, hvad han laver, men jeg håber han har det godt, og at han tænker på mig, for jeg tænker på ham. Jeg har aldrig i hele mit liv set ham eller hørt ham. Min mor aner ikke, hvor han er heller ikke politiet eller FBI – ingen ved hvor han er henne.

Jeg ved ikke, hvad jeg skal lære, mens jeg bor på Buen, jeg er også ligeglad, for jeg lærer jo ikke så meget. Jeg synes ikke, de voksne hjælper mig så godt. De problemer jeg har, gør de voksne ikke bedre, de gør dem næsten værre. De gør mig mere sur, og så er de også sure, og det gør det endnu værre. For at det kan blive bedre, skal de voksne opføre sig anderledes og så høre, hvad jeg siger – i stedet for at gøre, som de selv synes. De tror, de gør det bedre for mig, men det gør de ikke.

Her kommer jeg hjem i regnvejr.

Vi har været ude og hente Charlie. Det ser hyggeligt ud, når der er tændt lys. Når man så kommer hjem, kan man få noget the, og man kan hygge sig.

Vi har sådan en tavle.

Der står alle mulige ting, hvad der sker i hverdagen, så kan vi gå over at læse, hvis vi er lidt i tvivl om, hvad der skal ske. Det er rart, så behøver man ikke spørge hele tiden.

På tavlen står der, hvornår jeg skal lave mad og ringe – jeg ringer til min plejefamilie.

Her er Gammelgård.

Det er det sted, hvor de store bor, og det er det sidste sted, man bor her på institutionen. De har en kæmpe sugemalle i deres akvarium. Gammelgård er det sted, hvor jeg har været mindst. Jeg har kun været der 3 eller 4 gange på 2 år, da jeg har alt muligt andet at tage mig til. Én gang så jeg et dødt rådyr derovre, der skulle de skære det i stykker, så man kunne se det indeni.

Man kommer på Gammelgård, når man er stor, men man kommer på Babuska, når man er større. Næste gang jeg skal flytte her på Himmelbjerggården, skal jeg flytte på Bineshjem og så på Honolulu, så Gammelgård, og til sidst Babuska. I skolen er man først i ”Storskolen” ovenpå, så flytter man nedenunder i ”Storskolen”. Derefter kommer man på Lillehjem og til sidst på Dagmarhus.

Inden jeg kan flytte på Gammelgård, skal jeg ha’ lært mange ting. Jeg skal have lært

ikke at ”plapre”, jeg skal have lært at opføre mig bedre og ikke at drille dem, som er større end mig selv. Jeg skal nok først flytte fra Buen, når jeg er 10 eller 12 år – jeg ved det faktisk ikke. Jeg tror, jeg skal bo her til jeg bliver 16.

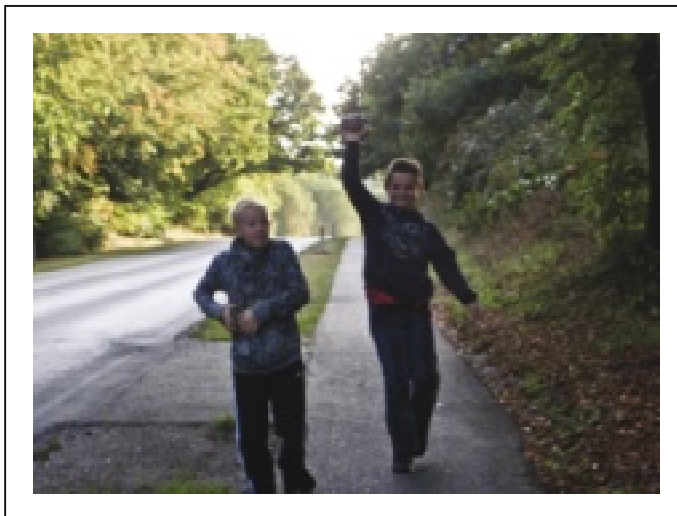
Min mor sagde engang i telefonen, at jeg kom hjem og bo hos hende, når jeg bliver 10 år. Det tror jeg faktisk, at jeg gør, ellers bliver jeg lidt ked af det, for jeg har troet på det i lang tid. Jeg tror også, at min bror kommer hjem at bo hos hende. Jeg har aldrig været ude og se, hvor min mor bor.

På billedet kan man også se vores Multibane. Den bruger jeg ikke ret meget, med mindre der er nogle, som får mig derhen. Jeg har mange andre ting at tage mig til – f.eks. snakke, spille Play Station, DS’er og Wii, gå i bad, gå i skole, lege med tog, biler og venner, spise og se fjernsyn.

Her er vi ude og gå tur til Ry.

Vi skal købe slik. Det var dengang om fredagen, hvor vi skulle gå til Ry, for at vi måtte få slik. Nu kan vi bare blive hjemme, men så skal vi bare være ude, og så må vi få slik fra vores kasse. Jeg tror, de voksne synes, at vi skal gå turen, fordi vi skal ud og have noget frisk luft - jeg hader det bare. Jeg kan ikke li' gåturene, men de er faktisk også lidt hyggelige. Det er hyggeligt, når man går inde i Ry. Jeg kan godt lide at gå forbi togstationen.

På billedet er Jacob ved at tage fat i nogle blade, og Kennie har bare hænderne i lommen. Det ser ud som om, han er ved at trække en pistol op, og at Jacob overgiver sig.

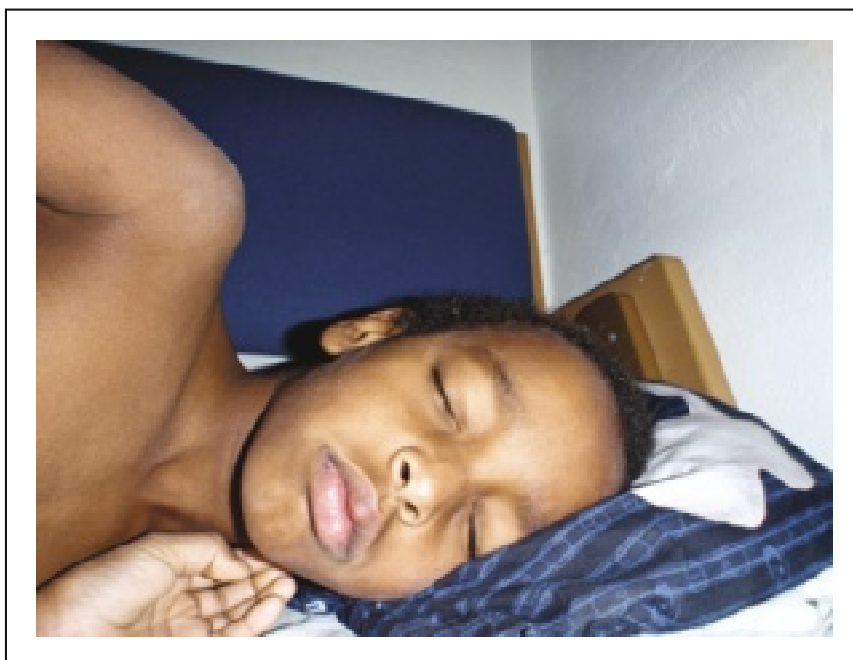
Her ringer jeg til min plejefamilie.

Jeg ringer tit til dem. Min faste ringe dag bruger jeg ikke så tit længere – den er helt blevet glemt. Vi taler om, at jeg snart kommer og besøger dem, og hvad jeg får at spise til aften. Det er dejligt at have en plejefamilie. Så er der nogle at komme op til - nogle man godt kan lide, og nogle man er vant til. Jeg har boet ved dem i 5 år. Jeg ved ikke, hvorfor jeg har en plejefamilie, måske fordi jeg har nogle problemer – store problemer. Jeg besøger dem hver anden weekend. Jeg leger hos dem, ser fjernsyn og har det godt.

Her har jeg taget et billede af min egen skygge.

Det er det sejeste billede! Er der mon nogen andre som har taget et billede af sin egen skygge – det er kun i tegnefilm, det sker. Skyggen kan gå på vægge, forsvinde ud i det blå og gøre det samme som mig. Jeg tror, skyggen synes, at Himmelbjerggården er et fint sted at være.

Her sover jeg.

Jeg sover i den gamle seng – jeg sover bedre i den nye seng, som jeg har fået. Jeg drømmer ikke så meget, når jeg sover. Jeg falder hurtigt i søvn, og ”BLING” så er det morgen.

Hvis jeg skulle give alle billederne en overskrift, skulle de hedde ”Mit liv på Himmelbjerggården”.

Nogen gange er det dårligt at bo på Himmelbjerggården, da alle godt kan være sure, man får ikke sin vilje, og de voksne er irriterende. Jeg bryder mig ikke så meget om det nogle gange. Men det er godt, når der er forældredag, når man får slik, og når de voksne er søde mod én.

Før jeg kom på Himmelbjerggården boede jeg på Chr. den 9. Jeg kom herud, da

man kun må bo på Chr. den 9. i et år.

Hvis jeg tog nogle billeder af mig selv om 5 år, vil der på billederne være en dreng, som er meget større. Jeg vil nok bo på Gammelgård. Der kan jeg faktisk ikke tænke mig at bo, da drengene derovre driller. Men om 5 år er jeg jo også blevet ældre, så vil det jo være noget andet. Jeg vil ikke ryge – det er dumt. Jeg vil ikke opføre mig som en teenager og spise junkfood – det gider jeg ikke. Jeg vil være frisk.

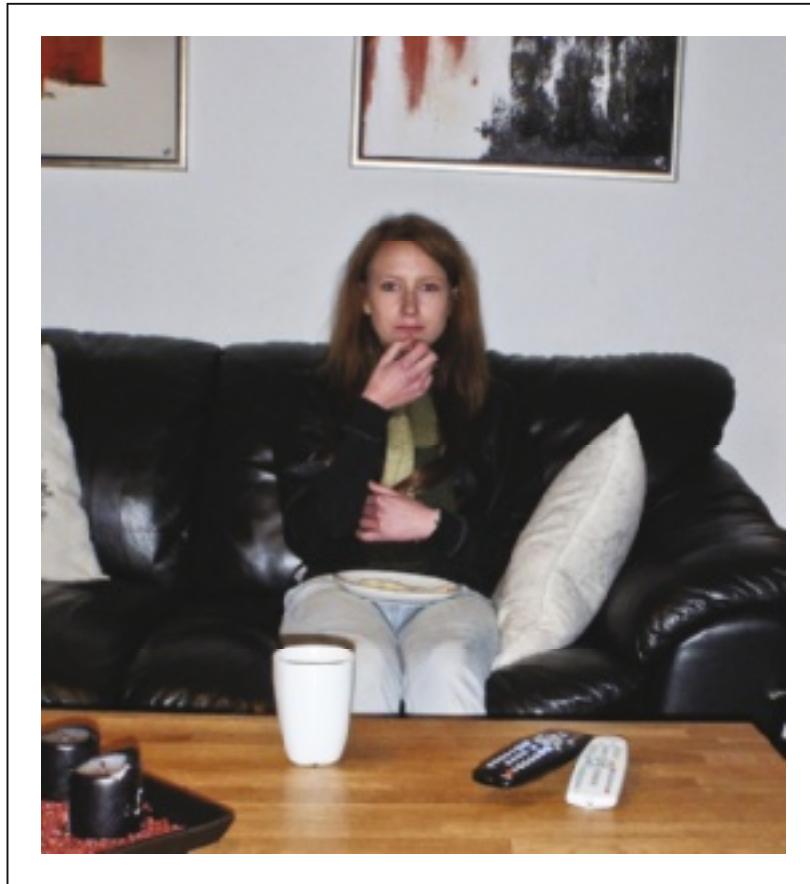
Min mor vil synes, at de billeder jeg har taget er seje. Jeg tror, hun vil synes bedst om det billede, hvor jeg går i skole. For så kan hun se, at jeg har et ordentligt liv, og det vil hun være stolt af.

Jeg tror min far vil synes bedst om det billede af skyggen. Han vil sige, at ”min søn han er sej!”.

Mit råd til nye børn, som kommer på Himmelbjerggården vil være, at de ikke skal tro, at de selv kan bestemme noget, så får de ballade – de skal huske at høre efter! Jeg har aldrig haft en stor magtanvendelse, da jeg ikke har været så sur, at det har været nødvendigt. Der skal meget til for at gøre mig sur. Det skulle der ikke dengang, jeg flyttede ind.

Det, som betyder mest for mig her på Himmelbjerggården, er at jeg hygger mig og får nogle gode venner!

Cecilie 15 år

Her er et billede af mig.

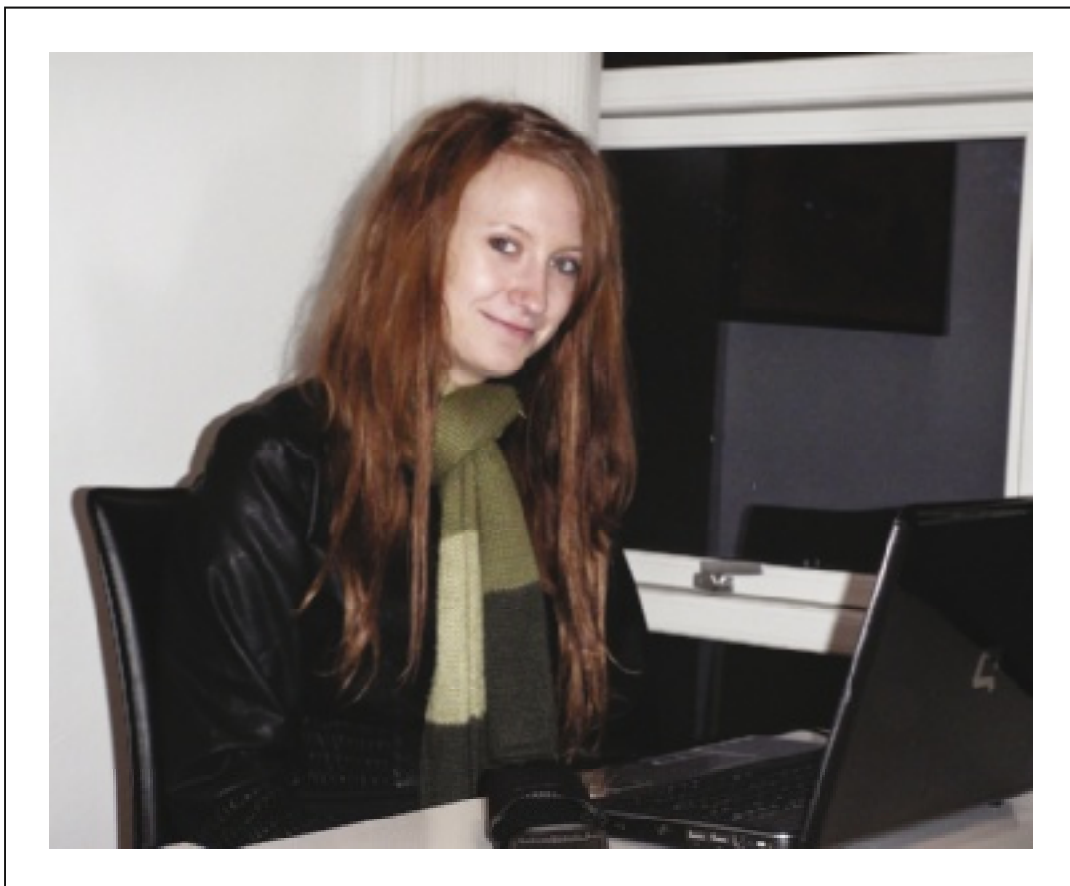
Jeg sidder i sofaen og slapper af med en kop the lige efter, jeg er kommet hjem fra skole. For det meste slapper jeg af, når jeg kommer hjem fra skole, hvis jeg ikke skal videre til musik eller andre fritidsaktiviteter. Jeg slapper for det meste af inde i stuen sammen med Tina, hvis hun er kommet hjem eller ved at se fjernsyn. Jeg kan bedst lide at være i fællesrummene, da der er en god stemning. Nogle gange kan der også være rigtig mange ”lyde”, så plejer jeg at gå ned i computerrummet, da de andre børn ikke må være der, hvis de er urolige og ikke har en aftale.

Jeg går i ”ude skole”, selvom der er en

skole her på Himmelbjerggården. Det er fordi, jeg skal have lidt flere faglige udfordringer, og så skal jeg også lære at være i det sociale. Jeg synes, det er en god måde at prøve det af på. Det går rigtigt godt i ”ude skolen”. I starten var det selvfølgelig svært, man skal lige vende sig til det. Det er hårdt at skaffe sig venskaber, men man skal bare tage det stille og roligt, og så lige pludselig kommer man ind i den daglige rytme. Det, at jeg går i ”ude skole”, synes jeg, viser, at jeg er en lidt stærk person, og at jeg er klar til at få noget hjælp. Jeg får en masse hjælp af pædagogerne, som arbejder på Honolulu og af mine forældre, de hjælper mig meget for tiden. Den bedste måde at hjælpe mig på er at snakke med mig om tingene – det får man det bedste ud af.

Jeg ser fjernsyn, når jeg slapper af.

Jeg får alle tankerne væk, når det har været en hård dag. Man kommer til at tænke på noget andet, når man ser fjernsyn. Jeg plejer at se Disney Channel. Jeg ser også Hannah Montana, for det er rigtigt sjovt. Hun har et liv ligesom mig med dans og musik. Så bliver hun altid forelsket, og jeg elsker at se sådan noget kærligheds noget! Jeg synes ikke, jeg ser meget fjernsyn. Jeg er altid et eller andet sted henne – ude at danse eller sådan noget.

Her sidder jeg i en jakke med et halstørklæde og med mit lange, lange hår nede i computerrummet på Honolulu. Jeg

sidder og skriver på MSN og Facebook. Jeg skriver med mange af mine venner fra skolen, min familie og nok også nogle drenge!

Her sidder jeg på min seng.

Jeg sidder med min guitar og med min guitarmappe ved siden af med alle mine sange i. Jeg spiller meget forskelligt. For tiden spiller jeg meget ”Nothing else matters” med Metallica. Jeg skriver også min egen musik. Jeg går til musik undervisning i Ry. Det er ligesom nødvendigt, ellers får man ikke noget ud af det. Jeg kan spille mange sange af Kim Larsen, nogle fra Beatles, Metallica, John Lennon, og så kan jeg spille nogle af de der børnesange. Jeg synger selv til sangen.

Musikken styrer meget mine følelser, hvis jeg er ked af det, så kan jeg synge en sang, og så bliver det godt igen - for det meste. Jeg kan endda blive mere glad, end jeg var før, jeg blev ked af det. Jeg har sunget i 9 år. Jeg fik min interesse, da jeg var helt lille. Hver aften kom min mor ind til mig med en sangbog og sang nogle sange med mig. Til sidst kunne jeg så hele ”Børnenes Sangbog” udenad. Jeg kunne ikke læse, men min mor lærte mig dem, så jeg kunne dem alle sammen. Det er ret utroligt, for jeg ved ikke, hvor jeg har fået min sangstemme fra, for min far og mor kan altså ikke synge, men det kan jeg åbenbart. Det er rigtigt fedt!

Jeg optræder også med min musik. Det har jeg gjort utrolig mange gange. Jeg har været med i forskellige musicals – bl.a. Thorning Friluftsspil. Her spillede jeg med i Pippi Langstrømpe, hvor jeg var statist. Jeg har også optrådt til forskellige koncerter-julekoncerten her på Himmelbjerggården og ”Scenen er din”. Jeg har det fint med at stå på en scene. Jeg synes, det er rigtigt fedt. Man får én eller anden hyldelse eller ros for, at man kan synge – det er rigtigt dejligt, det giver mig en eller anden form for selvtillid!

Jeg er ved at rydde op og lægge noget tøj på plads.

Det skal jo gøres engang imellem. Jeg er ikke god til at rydde op, men når jeg får bud på det, gør jeg det selvfølgelig, og så bliver det også gjort grundigt.

På mit værelse hører jeg utrolig meget musik, lægger make-up og sætter mit hår. Mit værelse er hyggeligt, men det er lille. Jeg har mange stearinlys og plakater af musikere. Jeg laver også lektier her. Jeg synes, jeg har rigtig mange lektier – i går fik jeg fire afleveringer for.

Jeg har sommetider venner på besøg. Så er vi på mit værelse, eller jeg viser dem rundt på Himmelbjerggården, eller vi er nede at spille fodbold. Men jeg er for det meste nede hos dem, for jeg er lidt flov over, at jeg bor her. De ved godt, at jeg bor her. Når de er på besøg, synes de, det er meget, meget larmende her – dem, jeg bor med, larmer nemlig rigtig meget.

Det er meget belastende at bo her, jeg bliver nemt hidsig, men så provokerer de andre bare igen, og så bliver det meget værre.

Jeg sidder og spiller Matador sammen med Tina.

Vi spiller tit sammen. Jeg er faktisk syg denne dag, og derfor har jeg ikke noget make-up på, og mit hår er heller ikke sat så ordentligt. Matador er bare mit yndlings spil. Jeg kan lide det der med pengene, og at man skal købe hoteller. Jeg vinder for det meste – andre gange taber jeg også, og det er ret så træls. Jeg hader at spille med nogle, der snyder.

Tina og jeg kan sagtens blive uvenner. Vi kan blive uvenner, hvis den ene kommer til at skrive noget dumt til den anden over for eksempel MSN, eller hvis der kommer en ven imellem os.

Dette er mig lige efter jeg har været i bad.

Det er derfor jeg ingen make-up har på. Jeg går faktisk tit i bad. Jeg går meget op i mit udseende. Jeg vil gerne være pæn, jeg kan ikke gå i skole uden make-up. Jeg skal have make-up på, ellers føler jeg mig bare så nøgen. Jeg går også op i min tøjstil lige nu, den må gerne være pæn og flot og så lidt sej.

De billeder, jeg har taget, kunne man kalde "Cecilies hverdag på Himmelbjerggården". De viser, at jeg er meget musikalsk, og jeg nødvendigvis ikke er så voksen, fordi jeg ser Disney Channel. Hvis min mor ser billederne, vil hun sige, at det er typisk Cille, det der med guitaren og fjernsynet. Jeg tror, min mor vil blive overrasket over det billede, hvor jeg står og rydder mit tøj op, for jeg er et rodehoved. Min far vil sige, at der, hvor jeg sidder ved computeren er typisk mig. Han vil ikke vide det med guitaren, men han ved så meget andet om mig. Han vil sige, at jeg skulle til at blive lidt mere voksen og ikke bare sidde ved computeren og i sofaen og se Hannah Montana. Jeg tror, min far gerne vil, at jeg gør noget ud af min skole, og ikke er så useriøs, som jeg er.

Man kan kalde mig en "socialist", musiker og humørbombe. Der skal helst ske noget, og det skal være sjovt, og man skal helst være positiv, selvom det er umuligt at være det hele tiden, der vil altid være noget negativt.

Det liv jeg har haft på Himmelbjerggården, kan man kalde den "Oplevelende rejse". Jeg har oplevet rigtig mange ting. Der har været mange følelser, jeg

overhovedet ikke ville ha' fået, hvis jeg ikke havde boet her. Jeg har oplevet en stærk forelskelse og fået mange venskaber, selvom mange har fortalt mig, at jeg ikke kan få et ordentligt venskab herude, for man kan ikke stole på nogen, men det kan man altså godt. Jeg tror ikke, man kan stole 100 % på nogen, men man kan godt mærke, hvis der er en tryghed ved en person, og den har jeg haft hos min bedste ven.

I starten, jeg boede her, syntes jeg, det var mega godt. Så kom der nogle hump, hvor jeg gik helt ned, fordi jeg gjorde noget dumt, og så gik det op igen. Sådan er det hele tiden. Jeg har været gennem det sværeste og det letteste her på Himmelbjerggården. Det sværeste er, når de voksne konfronterer mig med noget, jeg er kommet til at gøre. Og så har jeg været igennem en enorm svær forelskelse, som ikke var så god for mig. Den sårede mig hele tiden. Her kunne man tale

om, at kærlighed gør blind! Det letteste er, at jeg er begyndt at lære at ignorere de der mobninger. Når man bor sammen med sådan nogle, som jeg gør, så lærer man altså at ignorere de kommentarer og sætninger, der kommer. Det har jeg ikke kunnet gøre før, altid er jeg blevet så ked af det og såret. Det, jeg har fundet ud af er, at folk har deres egne problemer, og at det er derfor, de går efter andre. Nogle har sagt til mig, at jeg bare skal lade kommentarerne gå ind af den ene øre og ud af det andet, men det hjælper altså ikke hos mig. Det hjælper mig at tænke, ”okay det er fordi, de har problemer lige nu, at de siger, det de gør”. Jeg lader som om, jeg ikke hører det, og så oplever personen, at de ikke kan drille mig. Marianne, min kontaktpædagog, har hjulpet mig med utrolig meget. Det var også hende, der hjalp mig med alt det svære førhen. Hun tager fat om tingene, og så taler vi dem helt igennem og får sorteret i det. Vi taler om, hvad jeg skal gøre der og der, og hvis det bliver ved med at være et problem, tager vi dem op igen – det er godt!

Hvis billederne var taget 5 år før jeg kom på Himmelbjerggården, ville de have vist en lille ”hyper- unge”. Én der hele tiden vil noget og er oppe at køre. Det var én, som nærmest opførte sig som Pippi. Jeg var meget sammen med min lillebror dengang. Hvis billederne var taget, lige før jeg kom her, ville de være af en glad og tilfreds pige. Der gik jeg også i ”ude skole”, hvor jeg sang og rendte rundt med mine venner.

Jeg er her på Himmelbjerggården, fordi jeg har mange problemer, jeg skal have hjælp til. Det er problemer omkring min opmærksomhed og mine følelser – jeg har så mange følelser. Jeg bliver meget let ked af det og føler ikke, folk kan lide mig. Det er

meget svært, for så kan man ikke rigtig have nogen venner. Dengang jeg lige var kommet på Himmelbjerggården, løj jeg, så jeg kom på skadestuen. Jeg gjorde det for at få opmærksomhed. Jeg havde brug for at vide, at folk elskede mig. Min mor vil sige, at jeg er her, fordi hun ikke kunne hjælpe mig med de problemer jeg havde, og at hun havde brug for at sende mig herud, for at jeg kunne få noget hjælp, så jeg kunne få en god fremtid. Min far vil sige, at det er fordi jeg er ADHD barn, jeg er her.

Nu har jeg lært at være trist, når der er noget at være trist over og at være glad, når der er noget at være glad over. De voksne hjælper mig med at tale om tingene. De spørger – ”hvorfors blev du egentlig ked af det der?” Og så tænker jeg – ”ja, hvorfor blev jeg egentlig ked af det der, det kunne jeg godt have ladet være med.”

Hvis der bliver taget billeder af mig om to år, vil der være endnu mere ”sang” – jeg vil da synge til X-Factor. Jeg vil bo hjemme ved min mor eller i en ungdomslejlighed i Viborg. Jeg tror, jeg skal bo her i et halvt til et helt år mere. Min far vil sige, at jeg om to år bor hos min mor, arbejder hårdt på min skole og har et eller andet godt job. Min kontaktpædagog vil sige, at jeg om to år bor hos min mor eller er på en efterskole, for det har der været talt om, at jeg skal. Jeg vil helst flytte hjem, det har jeg bestemt mig for. Det kunne godt lade sig gøre, jeg kom på efterskole, hvis jeg ikke trængte til at bo hjemme hos min mor.

Det vigtigste for mig her på Himmelbjerggården er, at jeg får noget hjælp, så jeg har noget med i tasken, når jeg flytter herfra. Når jeg flytter herfra, vil jeg se tilbage på min tid her som noget helt fantastisk!

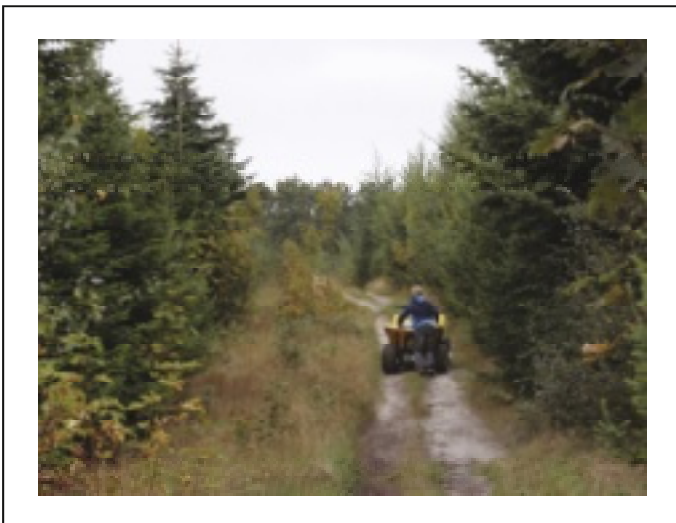
Martin 13 år

Jeg har lige været ude at køre cross.

Jeg står og vasker den, for den bliver altid så mudret, når vi har været ude at køre. Jeg går til cross to gange om ugen – og det er fint nok. Nogen gange kører vi 4-hjulet, og andre gange 2-hjulet. Jeg kører mest på 4-hjulet. Vi kører herude på Himmelbjerggården og

nogen gange også ude på Grimhøj ved Århus. Jeg kører tit sammen med Kasper og Kristinna – det er sjovt, når vi kører kamp mod hinanden. Det sjoveste ved cross er at lære nye tricks og sådan noget. Jeg kan også godt lide at lave crosserne og skifte noget inde i motoren.

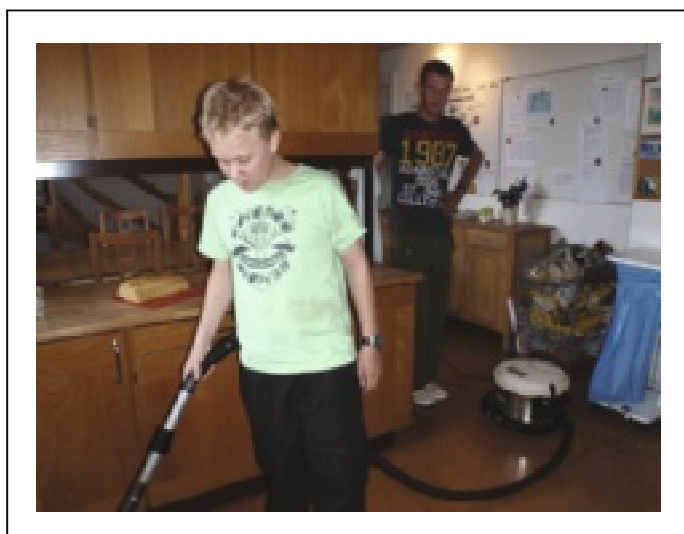

Jeg, Oliver og René sidder og spiller poker.

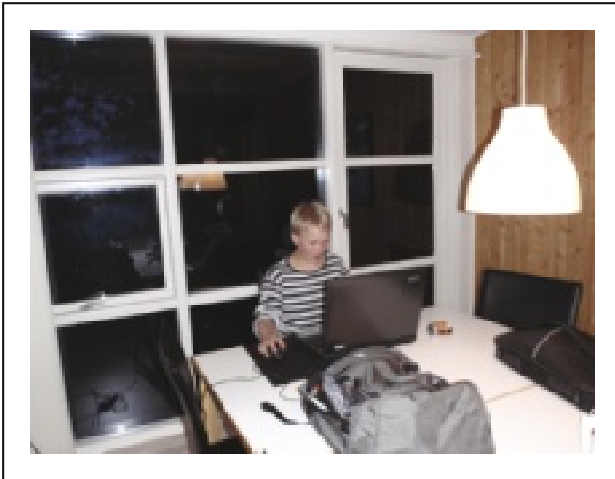
Det gør vi nogle gange. Det er meget hyggeligt, men René kan også blive sur på mig, og så går han. Jeg bliver siddende og spiller videre, det er jo ikke mig, der bliver sur. Nogle gange går det også godt, når vi spiller poker. René og jeg har været venner, det er cirka et år siden. Der legede vi sammen – tit med våben. Vi er ikke så gode venner

længere. Jeg driller ham ved at kalde ham ”Lamar”, lama og sådan noget, og så bliver han sur. Det er underligt, at han bliver sur over ingenting – lama er jo bare et ord! Han kan faktisk ikke irritere mig, så jeg bliver sur. Jeg kan blive sur, når nogen holder mig fast, eller hvis nogen går og prikker til mig.

Her har jeg gang i at støvsuge.

Dette er mit job på Honolulu. Det skal jeg gøre, for det skal jo se pænt ud - det er et rimeligt godt job. Jeg har ikke jobbet længere, jeg skal have et nyt, men jeg har ikke fået at vide, hvad det er endnu. Jeg har bedt Thomas om at se, om det er i orden, det jeg laver, for jeg vil helst ikke lave fejl. Jeg vil helst gøre tingene så godt som muligt og uden fejl – det, synes jeg ikke, er svært. De fejl jeg helst ikke vil lave, er at mobbe de andre!

Nogle billeder hvor jeg er rigtig sur. Jeg bliver træt af, når de voksne holder mig. De holder mig, fordi jeg godt kan finde på at slå på dem – det er jeg selvfølgelig træt af bagefter. For at få det godt igen går jeg på værelset, indtil vi skal have aftensmad.

For at vise hvordan jeg har det på Himmelbjerggården, mangler der også nogle billeder, når jeg er sammen med mine venner. De, som er mine venner, er de, som gider være sammen med mig hele tiden, og dem som jeg kan lave sjov med. Det vigtigste for mig på Himmelbjerggården er vennerne og få lavet legeaftaler med dem. Hvis jeg selv kunne bestemme, så skulle jeg selv kunne lave aftaler med vennerne uden at spørge en voksen hele tiden. Man skal lave aftaler med de voksne, da de er bange for, at man vil stikke af. Det vil jeg selvfølgelig ikke, for det har jeg aldrig gjort.

Jeg synes måske også, at der skulle være et billede at mine lærere Jan og Preben, for de

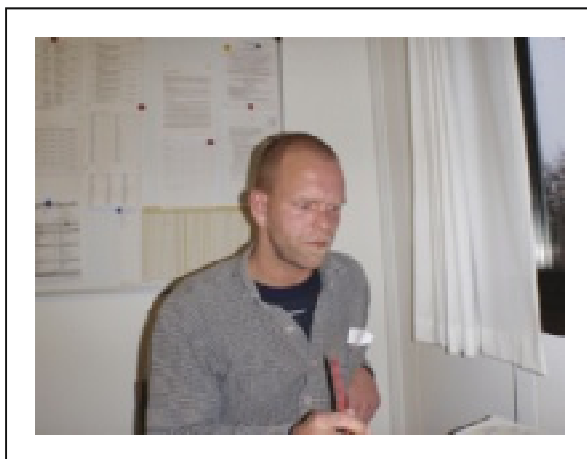
hjælper mig rimelig meget. Men de som hjælper mig mest, er mine venner. Jeg kunne lære noget af dem ved at være mere sammen med dem, når jeg for eksempel skal lave lektier. Mine venner kan også give mig gode råd. Jeg kan huske engang, hvor jeg var blevet slået i hovedet, der hjalp Bastian mig ved at sige, at jeg ikke skulle tage mig af det, for det skulle de voksne nok gøre.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg bor herude. Før jeg kom herud, boede jeg jo et andet sted. Jeg ved ikke, hvorfor jeg flyttede herud. Jeg går tit og tænker over, hvorfor jeg er her, men det er der ingen, der har fortalt mig.

Jeg ved ikke, hvordan mit liv er om 5 år – jeg kan jo ikke se ud i fremtiden, men jeg håber, at det er bedre end nu! Det som jeg synes er træls lige nu, er at jeg ikke kan få lov til at være sammen med en pædagog hele tiden. Hvis jeg selv kunne bestemme, så ville jeg helst være sammen med Thomas, Rasmus og Lars Bo. De gider nemlig lave noget

udenfor, selvom det er skide koldt. Sådan som jeg har det lige nu, vil jeg helst være sammen med en pædagog hele tiden. De kan nemlig hjælpe mig, så jeg ikke kommer ud i konflikter, og sådan noget. Rasmus kan især hjælpe mig. Han tager mig med op på værelset og sætter musik på, så jeg kan slappe

af. Det er godt, han sender mig op på mit værelse, for så ødelægger jeg kun mine egne ting, i stedet for alle de andres. Hvis Rasmus kunne være sammen med mig hele tiden, ville det gå bedre. Jeg vil ønske, at jeg stadigvæk kan kende Rasmus, selvom jeg bliver større.

Jakob 9 år

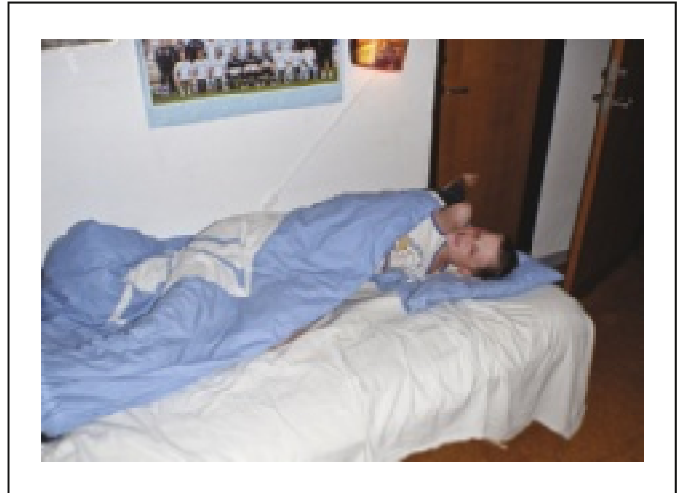
Her ligger jeg i sengen.

Jeg ikke gider at stå op. Jeg sover fint her, men jeg sover bedre hjemme ved mor, for så er jeg hjemme. Nogle gange har jeg svært ved at falde i søvn, men for det meste ikke. Hvis jeg ikke kan falde i søvn, ligger jeg og tænker på sjove ting, ruller rundt i sengen, eller ligger og leger lidt med nogen af mine våben.

Jeg drømmer om fyrværkeri og fodbold – det er noget af det, jeg elsker. Jeg drømmer også om krig – det er sjovt. Jeg drømmer også om politi. Jeg havde engang en drøm, hvor jeg købte fyrværkeri for én million kroner. Da havde jeg købt 100 batterier, 600 raketter, og så havde jeg købt 10.000 heksehyl, plus 4 kæmpe kanonslag og 100 bomberør – den er altså rigtig denne her drøm. Og så fyrede jeg nogen af dem af på samme tid. Det var én af de gode drømme. I mit hoved er der næsten kun gode drømme.

Jeg bliver vækket ved, at de voksne prikker lidt til mig. Den morgen på billedet, der gad jeg ikke op, så der blev hældt vand i hovedet på mig – iskold vand kom Anders ind med. Jeg får helt kuldegysning ved tanken om det. Det var en sjov måde at blive vækket på, kan man godt sige. Nogen gange ved de godt, hvis jeg er kommet lidt sent i seng, så går de ikke bare ind og prikker til mig, men så tager de bare et glas vand og hælder, for så ved de, at jeg kommer op med det samme.

Jeg er et A menneske – jeg vågner meget

tidligt nogen gange, men for det meste sover jeg længe til ved 9- tiden. Nytårsaften kom jeg i seng kl. 1.30, og vågnede omkring kl. 6.

Mit sengetøj er med mit yndlings hold – Randers FC, som jeg er største fan af. Det er bare godt at sove i – puden er god.

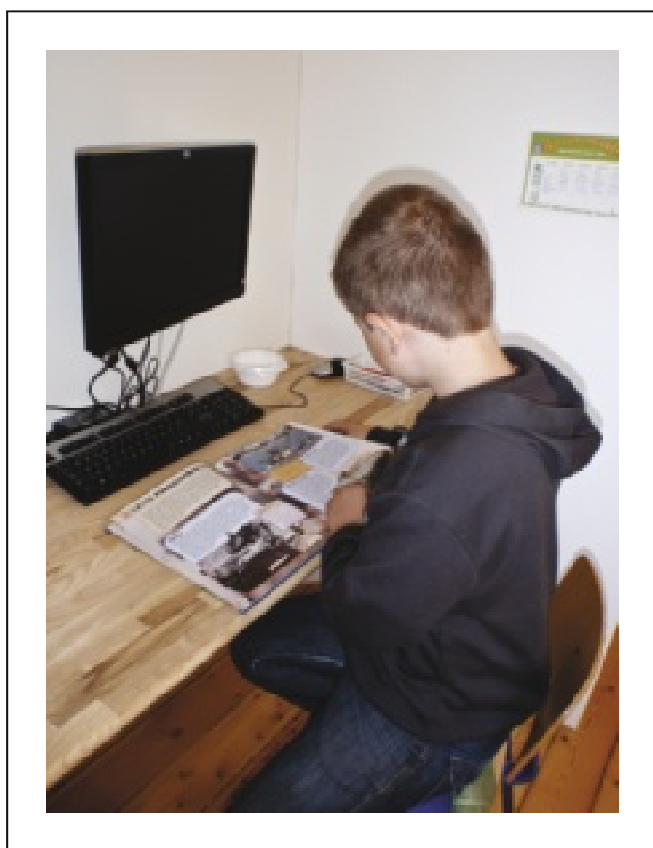
Når jeg er stået op, skal jeg rulle gardinerne fra og tage mit tøj på, så skal jeg åbne vinduet og så skal jeg gå ud og vaske mig i hovedet – det, synes jeg, er en god idé. Så skal vi op og sidde i sofaen og vente på at morgenmaden er klar. Så går vi op og spiser, og bagefter går vi ud og børster tænder, henter vores skoletaske og propper vores madpakke og drikkedunk i. Så sætter vi os ind i sofaen igen, og så venter vi på, at vi bliver sendt op i skolen. Det er en god måde at starte morgenen på for mig.

Når jeg kommer hjem fra skole er der ”overlap” med de voksne.

Det er, hvor de voksne fortæller om, hvordan børnenes dag har været i skolen. Det kan både være det gode og det dårlige. Det er fedt nok med ”overlap”, når der bliver sagt noget godt til mig, og jeg får ros.

Efter ”overlap” laver vi aftaler, og så har jeg eftermiddagsjobbet - jeg skal dække bord. Jeg laver aftaler med Jonas og Kennie. Jeg spiller FIFA med Jonas, og Kennie leger jeg med – vi hører sange på mobilen.

Her sidder jeg og læser i skolen i læsetimen.

Jeg læser om tanks og kampvogne. Det jeg allerbedst kan lide at læse om er missiler, raketter, jettfly, militærtting og sådan noget. Jeg er bare født med at kunne lide alt om krudt og kugler – det elsker jeg.

Jeg er blevet rigtig, rigtig god til at læse. I starten kunne jeg slet ikke læse, og jeg troede aldrig, jeg nogen siden ville komme til at læse. Det er fremragende at kunne læse, for jeg troede aldrig, at jeg skulle komme til at læse, for hver gang jeg så film, så kunne jeg

bare se, at det ikke duede. Det er mærkeligt, jeg kunne ikke læse et ord af det, der skete. Jeg sagde også til mor, at jeg aldrig nogensinde ville komme til at læse, men det er bare gået mega hurtigt. Nu kan jeg jo læse teksten, hvis jeg ser en engelsk film eller en gyser. Så behøver mor ikke længere at oversætte noget. Der er stadig nogle lange ord, jeg ikke helt kan læse. Det er godt at kunne læse, når man bliver voksen, så man kan læse med sine egne børn, eller hvis man skal have en uddannelse, så skal man også

kunne læse.

Jeg laver også matematik og dansk og spiller computer i frikvartererne og spiller PS2 og alt muligt andet i skolen.

Jeg kan godt lide Jette for hun er ikke så hård og skrap. Min lærer er skrap, når hun ændrer på de ting jeg plejer at gøre. Det er fedt nok at gå i skole.

Her sidder jeg og holder fødselsdag.

Vi holder fødselsdag for Charlie. Når vi holder fødselsdag nede på Buen, går vi først ind og vækker den, som har fødselsdag. Så får man en gave. Bagefter holder vi så måske fødselsdag oppe i skolen – det afhænger af,

hvilken dag det er. Når vi så kommer hjem, holder vi fødselsdag efter siesta. På billedet sidder vi og spiser chokolade mousse om aftenen. Det er fint nok at holde fødselsdag på denne måde.

Her står jeg og smører madpakke.

Det gør jeg om aftenen efter jeg har været i bad. Siestaen er færdig omkring kl. 15. Så kan man lave aftaler indtil kl. 17., så skal vi i bad hver dag og smøre madpakker. Kl. halv 7 spiser vi.

Min yndlings mad er frikadellepølse. Man må højst have en rugbrød med det samme – det er noget lort, synes jeg bare. Lige nu gider køkkendamen ikke købe noget frikadellepølse, for det er lidt dyrt. Vi har

noget andet kødpølse, og det kan jeg også godt lide, men jeg synes, det er ringe, for jeg kan næsten kun få tre halve med. Jeg kan sagtens spise fire stykker rugbrød, hvis det skulle være - men jeg kan ikke lide det andet, som vi kan få med. Jeg har lært at spise leverpostej, men der er ikke meget jeg gider at spise. Jeg skal nok få lært at spise noget nyt. Jeg er meget kræsen, det er der også en anden dreng, som er. Vi er lige gode om det, så det er godt, jeg har én, som støtter mig. Man må godt være kræsen på Buen, men det værste er, at man skal smage på alt maden om aftenen – og det hader jeg! Hvis vi ikke kan lide maden, skal vi vente til de andre er færdige, og så må vi gå op og smøre et stykke rugbrød.

Dette er vores skoleinspektør Anne-Mette.

Hun er bare vores skoleinspektør. Jeg kender hende ikke sådan rigtig, jeg ved bare, at hun er til møder hver dag. Man ryger ikke ned til Anne-Mette, hvis man ikke opfører sig ordentligt. Vi skal bare ud og sidde i sofaen. Det er fint nok, så slipper man for at komme ned til inspektøren.

Hvis billederne var blevet taget, to år før jeg kom på Himmelbjerggården, så ville jeg ha' været derhjemme, men ikke så meget, for der var jeg mest oppe hos min plejefamilie. Jeg ville nok ha' været lidt vild på billederne. Jeg ville fare rundt på gaderne. Fordi den gang havde jeg ADHD, så jeg var jo lidt vild engang imellem. Engang nede i byen lavede jeg en vejrmølle, så ramte jeg en gammel dame med krykker. Der skete ikke rigtig noget, og jeg sagde pænt undskyld igen. Jeg tror, jeg stadigvæk har ADHD. Her om en måned, skal der tages en ny undersøgelse, hvor en mand skal komme og se, hvordan jeg har det. Jeg er ret sikker på, at jeg har ADHD - med mit temperament og min urolighed og alt muligt andet. Jeg kan i hvert fald ikke se, at det er blevet bedre, mens jeg har boet her - men det synes mor, det er, og det kan hun også se, det er. Jeg udtaler mig ikke om, hvorfor jeg er kommet her på Himmelbjerggården, men jeg skal lære at styre mit temperament, og der er nogle ting, jeg skal blive bedre til, mens jeg bor her. Og så skal jeg lære at ignorere de andre, hvis de siger noget til mig. Der er ingen som hjælper mig, det sørger jeg for selv. Nogle gange

hjælper de voksne mig på forskellige måder. Jeg har sagt, at jeg max bor her i 2 år – så er jeg væk herfra. Hvis jeg ikke er flyttet, så stikker jeg bare af.

Jeg synes, der mangler et billede, hvor jeg spiller fodbold. Jeg elsker at spille fodbold oppe i hallen. Jeg bruger megen tid på det.

Hvis min mor ser billederne, vil hun sige, at hun kan se en anderledes dreng, end første gang jeg kom ned på Buen. Hun vil tænke ”godt gået Jacob!”

Hvis jeg skulle give et nyt barn på Himmelbjerggården et godt råd, ville det være at høre efter, hvad de voksne siger, så går det hurtigt med at lære tingene.

Om 5 år så er jeg ret sikker på, at jeg vil være derhjemme. Jeg er fuldstændig sikker på, at jeg er hjemme ved min mor, og så vil det gå bedre end før. Og så vil jeg helst gå på en skole med få børn.

Kevin 12 år

Her er jeg, Kristinna og Lasse.

Vi har lige været ude og køre Bo-cart omme bagved ved "Gamle Bines" på vores Bo-cart bane. På en Bo-cart sidder du nede i den. En crosser har gear, og den sidder du på. Det er kun Bineshjem, som har en Bo-cart. Jeg kan bedst lide at køre på cross – den er fedest at køre på, og så kører den hurtigere. Man kan køre i noget andet terræn end med en Bo-cart. Vi kører kun om sommeren og mest i weekenden – det kommer an på om pædagogerne, der er på job, har forstand på den.

I min fritid på Himmelbjerggården laver jeg lidt forskelligt – sidder ved computer, leger udenfor og jeg går til springgymnastik i Gl. Rye. Det er meget fint at gå til springgymnastik, men det er bare ikke så sjovt at være dernede, når ingen af børnene

kan holde deres mund i mere end et sekund. Det kan være forstyrrende. Vi springer fra en trampolin, og over noget forskelligt. Jeg laver saltoer og "baglændere" på en air-track.

Jeg synes ikke, der er så meget at lave i fritiden her på Himmelbjerggården. Jeg vil gerne gå til cross, men det kan jeg bare ikke, for man skal jo være 13 år.

Jeg har et meget godt venskab med Kristinna og Lasse – vi spiller computer og Play Station sammen. Mine bedste venner er Kristinna, Lasse, Charlie og Nick. Kristinna og jeg kommer ikke særlig tit op og skændes, og det er én af grundene til at vi er gode venner.

Her er jeg i Labyrinthia til en forældredag.

Jeg er i gang med at samle noget, som er meget svært. Jeg kunne finde ud af nogle af spillene, men ikke dem alle sammen.

Forældredagene er meget sjove. Her laver vi sommetider aktiviteter rundt på Himmelbjerggården, hvor vi skal til poster, og hvor det går ud på at score flest point. For eksempel da vi skulle slå søm i fik mit hold en første plads. Og det sted, hvor vi skulle kaste med ringe, fik vi også en første plads. Den forældredag, hvor vi skulle lave aktiviteter, syntes min far, var sjov. Min mor syntes også, det var sjovt, da vi var til juleafslutning. Min farmor og far syntes også, det var sjovt, da vi var i Labyrinthia.

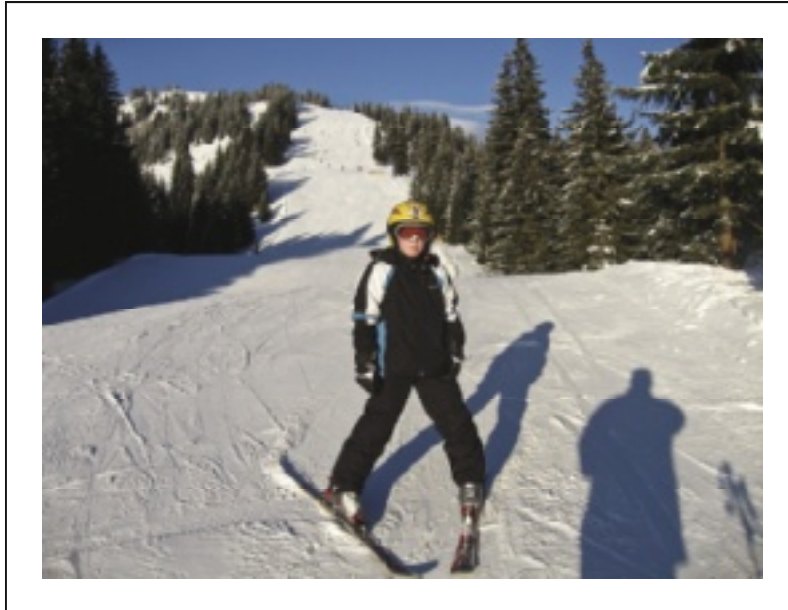

Jeg vil hellere hjem, end at mine forældre kommer og besøger mig. Jeg kan bedre lide at være hjemme. Jeg gider bare ikke blive forstyrret af alle børn, som kommer hen, når jeg snakker med min mor - der vil jeg gerne have ro. Det er jo lidt irriterende, når jeg står og snakker med min mor om et eller andet, som ikke rager dem. Så kommer de hen og forstyrrer hele tiden og spørger, hvad vi snakker om, og det er ikke sjovt – så vil jeg hellere være derhjemme!

Dette er også Labyrinthia.

Her er jeg sammen med min far. Her må man kun gå på gul, grøn og rød – man skal tage dem i rækkefølge, og så skal man nå ind til midten. Min far er ikke inde ved midten. Der hvor han står, kan han ikke komme videre – det er pisse svært at nå derind. Min far kan godt lide at komme og besøge mig, men han er ikke så vild med at komme herude. Når han besøger mig snakker vi og ser tv – vi laver ikke rigtig så meget. Vi ser sommetider på musvåger sammen – det er en ørn.

Jeg er ude og stå på ski.

Jeg har været på ski én gang, og skal snart af sted på min anden tur. Det er fedt at tage på skitur. Jeg kan godt li', når det går nedad, når det går stærkt, og når der er sne at køre på. Det er fedt, når man kører ned af løjperne og pisterne – så kan man skride på nogle sjove måder, så man kommer ud at ligge sidelæns, og man kører over nogle små hop og sådan noget. På det tidspunkt der, kunne jeg kun bremse ved at plove – jeg lærte senere at bremse sidelæns.

Når vi er på ski, er vores venskaber meget godt i forhold til, når vi er her. Så tænker vi mere på at køre på ski og på ikke at vælte end på konflikter. Jo, jeg har været oppe at skændes et par gange, hvor jeg kørte på ski. Det var fordi, der var én, som blev ved med at forstyrre mig, hvor jeg ville køre op over noget træ, der var dækket af sne. Han blev ved med at forstyrre mig, og så væltede jeg på grund af ham.

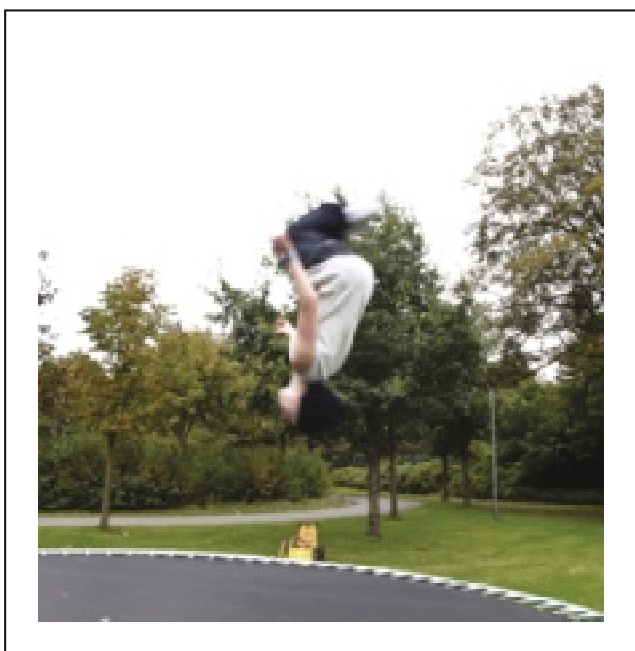
Vi er også nogle gange på sommerferie og sådan noget. Sidste år skulle vi ha' været til Sverige, men der kom vi kun i sommerhus. Turen i sommerhus var meget sjov. Vi kom af sted to gange – jeg var kun med den første – den anden gang, var jeg hjemme.

Tane Hedegård er også meget sjov. Der er god plads, og der er hyggeligt dernede. Når vi er på Tane Hedegård, er der nogle andre børn fra de andre afdelinger at være sammen med i forhold til, når vi er på Himmelbjerggården. De voksne er faktisk på en måde også anderledes at være sammen med – det føles i hvert fald anderledes. De bliver ikke nær så hurtig sure.

Jeg har boet her i over et år nu. Jeg kom omkring november. Jeg har nu holdt 2 jul, 2 nytår og 2 fødselsdage herude. Jeg kan huske, at jeg fyldte 11 herude, og jeg fyldte også 12 herude.

Her er Benjamin og jeg.

På det ene billede er vi begge, og på det andet laver jeg ”baglænder”. Jeg har lært at lave ”baglænder” ved at blive løftet i foden, og til sidst kunne jeg selv . Jeg kan også lave en ”forlænder” med en halv skrue, og så kan jeg næsten lave en ”baglænder” med halv skrue – jeg har lært mig det hele selv. Om

sommeren er jeg tit på trampolinen – som regel hver dag. Jeg kan hoppe i meget lang tid. Jeg hopper nogle gange med Lasse, Benjamin og AT, og nogle gange er det bare mig og Kristinna. Jeg er en gang fløjet af – jeg blev stemplet, og så landede jeg mega langt væk – næsten ovre i sandkassen.

Her er igen et billede af mig og Benjamin.

Vi er sommetider gode venner og sommetider uvenner. Vi bliver hurtigt venner igen, når vi har været uvenner. Jeg kan ikke huske, hvad vi bliver uvenner over. Jeg har nogle gode venskaber på Himmelbjerggården. Vi hopper på trampolin, er i legeland og ser film.

Her er vi i Lalandia.

Jeg er inde ved nogle geder. Jeg kan godt lide dyr – jeg har en hund derhjemme. Jeg har også haft en mus, og jeg har haft fisk. Jeg synes bare dyr er søde. Med min hund derhjemme kaster jeg med pinde, og så skal den selv finde dem igen. Når jeg kommer

hjem til den, kan den kende mig. Den bruger lugtesansen til at genkende mig, og så kan den kende min stemme med det samme, når jeg kommer ind af døren. Så løber den hen til mig og er glad - den logrer med halen og hopper op ad mig.

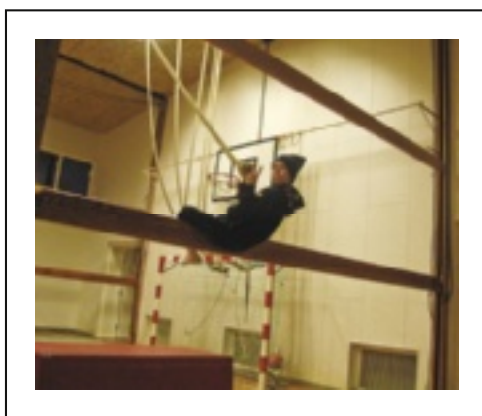
Her skærer jeg et græskar til Halloween.

Vi tog en kniv og skar hul i græskarret overalt. Det var en hyggelig aften.

Vi har noget at lave på Bineshjem, men det er bare ikke så meget. Jeg synes, vi mangler nogle flere udendørs aktiviteter i stedet for sådan noget som svømmehal. Jeg synes, at vi godt kunne tage på nogle ture i skoven. Jeg gad godt, at vi kunne tage ud og køre i en skov med vores ATV'er - vi skulle bare sætte nogle dæk på med større pigge.

Vi kunne tage ned i skoven ved Risskov, og så skulle vi bare have én med som kender stierne – det gør jeg for eksempel!

Jeg kunne også tænke mig, at vi kom ud at cykle noget mere, i stedet for bare en tur i svømmehallen. Jeg har indtil videre cyklet 47 km – det er det længste, jeg har cyklet på en dag. Vi cyklede til Silkeborg, og så tog vi en omvej tilbage. Det var Kristinna, Keld og mig, som var på den tur. I starten af cykelturen var det bare sindssygt hårdt, men så gik der et stykke tid, og så lagde jeg ikke en gang mærke til det.

Her er jeg ovre i gymnastiksalen

Jeg kan godt lide at bruge min krop. Her svinger jeg mig ned på måtten. Jeg kan godt lide at være i gymnastiksalen – her spiller vi også stikbold, som jeg bare ikke kan fordrage. Jeg gad godt, vi kunne få nogle andre aktiviteter ovre i hallen i stedet for kun at spille stikbold. Vi kunne for eksempel få motion ved at lege sørøverleg. Vi kunne så bare tage over i hallen i timen før og stille tingene op. Jeg har foreslået det, og de vil

gerne prøve det. Måske bliver det også lavet sådan, at vi skal ud og cykle i gymnastiktimerne. Jeg vil gerne ud og cykle.

Hvis billederne var taget af mig 2 år før, jeg kom her på Himmelbjerggården, så havde jeg været på Chr. den 9.'s børnehjem. Jeg kom ud på Chr. den 9.'s midt i sommerferien. Efter jeg havde boet der lidt, flyttede jeg herud, men inden da flyttede jeg på en afdeling for mig selv. Jeg flyttede på Himmelbjeggården, fordi jeg skulle have medicin. Der, hvor jeg var før, måtte jeg ikke få medicin. Der var ingen, som havde en

medicinsk uddannelse, og så må de ikke give mig det, hvis de ikke ved, hvordan jeg skal have det og hvornår. Jeg får medicin, fordi jeg har ADHD. ADHD'en gør mig nemlig "hyper" og giver mig megen energi. Så kan man både høre mig og se mig, for jeg kan ikke sidde stille.

De voksne herude hjælper mig ikke rigtig. De eneste personer som kan hjælpe mig, er min mor og far. Der er bare et eller andet, når det er ens mor og far som hjælper én. De kan nemmere få ro på én i forhold til, hvis det bare var én eller anden voksen ude på en institution. Min mor og far tager ikke fat i mig, det gør de oppe på Bineshjem. Det dumme man kan gøre ved et ADHD barn, er at tage fat i barnet - ens hjerne slår så fuldstændig fra. I stedet for kunne man bede barnet om at gå udenfor, det ville hjælpe en del mere. Det er måske ikke alle, man kan lukke udenfor. Nogen vil begynde at kaste sten efter ruderne, og så går de jo i stykker. Hvis jeg kom udenfor, ville jeg falde til ro og gå ned i skoven. Så ville jeg gå rundt og holde øje med dyrene. Nogle gange hvor jeg har været sur, får jeg lov til at gå ud bagefter. Så går jeg ned i skoven. Så får Kristinna tit lov til at gå ned og hente mig – jeg ved ikke rigtig hvorfor. Vi har et godt samvær, og det hjælper, når hun kommer, for hun forstår mig. Kristinna kan et eller andet, de andre ikke kan - jeg ved ikke, hvad det er.

For at få det godt på Himmelbjeggården, er det vigtigt, at man lærer de andre at kende. Man skal finde ud af, hvordan børnene reagerer på tingene, man siger til dem. Og man skal finde ud af, hvor aggressive de er. Man skal ikke bare gå hen og sige "gå op på dit værelse" til én, som er meget aggressiv. Her skal man lade de voksne gøre det.

Om 2 år er jeg sikkert stadigvæk her. Jeg ved ikke, hvad jeg skal lære, mens jeg bor herude. Pædagogen vil sige, at jeg skal lære et eller andet, som jeg i følge dem ikke kan. De har aldrig fortalt mig, hvad det er. Jeg ved ikke, hvorfor jeg bor her, udover at kommunen siger, at jeg skal. Min største drøm er at bo hos både min mor og far. Jeg ved ikke, hvem jeg helst vil bo ved. Min mor og far synes ikke, det er ret godt, at jeg bor her. De vil jo gerne have mig hjem. De vil helst, at jeg ikke bor hos nogen mennesker, jeg ikke kender.

Jeg ved ikke hvad min mor og far vil sige til billederne, men jeg tror, at de vil sige, at jeg har det godt og at jeg hygger mig.

Rene 13 år

Det er min gamle guitar.

Den er blevet stjålet. Det er jeg træt af, for jeg har selv købt den, og den betød rimelig meget for mig. Jeg havde selv købt den for penge, jeg havde sparet sammen, og jeg passede på den. Jeg har fået en ny nu – den er sort, og er lige så god som den gamle. Jeg bruger guitaren, når jeg er til musik og til at spille ”Ramt i natten” på. Jeg spiller sammen med Tina og Charlie. Jeg har spillet i et år, og jeg skal optræde med den til juleafslutningen. Jeg øver mig på mit værelse. Jeg er god, fordi jeg kan lære at spille guitar - det kræver nemlig tålmodighed!

Mig og Martin og Oliver sidder og spiller poker.

Jeg er god til det. Det gør vi rimelig tit. Min storebror spiller også poker. Jeg spiller mest med Martin, fordi han gider. Martin er nogle gange min ven. Han er min ven, når vi spiller, leger og har slåskamp for sjov. Vi er også sommetider uvenner. Vi kan blive uvenner over alt. Det er nemmest at blive uvenner, når han sviner mig til, og hvis jeg kalder ham ”Egeren”. Det er skidt at bo på Honolulu, når vi er uvenner. Nogle gange tager det lang tid at blive venner, andre gange ikke ret lang tid. Vi kan godt snakke sammen, selvom vi er uvenner. Hvis min mor og far ser billedet, vil de sige, at jeg hygger mig, for de ved godt, at jeg godt kan lide det. Jeg spiller nemlig også derhjemme med min storebror.

Jeg skal ud og køre cross.

Jeg kører det ikke særlig meget. Man kan komme hurtig op i fart – det er sjovt. Jeg må først gå til cross, når jeg er 13.

Hvis min mor og far ser de her billeder, vil de kunne se, at jeg hygger mig. Jeg synes, at man kan kalde billederne ”De bedste tidspunkter på Honolulu”. Det er også godt på Honolulu, når jeg sidder inde ved mig selv og ser film, når jeg skal ud og handle, eller når min far er her. De værste tidspunkter er, når jeg og Martin skændes, eller jeg skændes med nogen af de andre børn, og så når jeg skal gøre rent!

Hvis man ser billeder af mig, da jeg var 3 år – og dem har vi mange af, så var jeg en stor buttet ”kneight”. Dengang havde jeg et godt liv. De billeder der er af mig, lige inden jeg kommer på Honolulu, viser at jeg har det dårligt. Den værste tid. Der boede jeg hos min mor og min far, og der var masser af problemer. Men det er blevet bedre, min mor og jeg kommer ikke så meget op at skændes længere. Det er fordi, jeg er kommet herud og bo, og så ser vi ikke hinanden så tit – der er 14 dage imellem. Jeg er her, fordi jeg har problemer med at læse og skrive, og fordi jeg skal lære noget. Jeg har problemer med mit

sprog, opførsel og temperament. Jeg lærer det hen ad vejen.

Hvis vi tager billeder igen om to år, er de også taget på Honolulu. Jeg tror, at min mor vil tror, at jeg bor derhjemme om to år, og det vil personalet på Honolulu også. Jeg er nok den eneste, der tror, at jeg bor på Honolulu, og det er fordi, jeg stadigvæk har nogle problemer med min ”lunte”, men mit sprog er blevet bedre og mit temperament.

Hvis jeg skal tage billeder af mig selv om ti år, når jeg er 22 år, så er jeg hjemme i mit hjem, hvor jeg bor sammen med min kæreste. Jeg har arbejde som soldat. Jeg spiller stadigvæk guitar, og så kan jeg spille alle mulige sange. Jeg vil også kende Martin, og der vil vi mest være venner, for der er mine problemer med lunten væk, og så kan vi nemt være venner.

Det billede, som betyder mest for mig, er det med guitaren.

Det som betyder allermest for mig på Himmelbjerggården er, at jeg får det godt her.

HIMMELBJERGGÅRDEN

Himmelbjerggården

Himmelbjergvej 11

8680 Ry

Tlf.: 87 88 20 80

Mail: himmelbjerggaarden@ps.rm.dk

Hjemmeside: www.himmelbjerggaarden.rm.dk

midt
regionmidtjylland